

Vestitorul

ANUL II, Nr. 11 | 1 OCTOMBRIE 1949 | S 1·50

Conjuraţia Strigoilor

Când la 8 Iunie 1930, un prinţ nemernic, isgonit peste graniţă de propriul său părinte, revenea în urma unei lovituri de operetă din nou în ţara căreia i-adusese numai ruşine, poporul român s'a resemnat, sperând că poate vremea şi amărăcinunea exilului schimbaseră năravurile nenorocite ale fostului moştenitor al tronului. Dezertorul, fugit de pe front în cele mai grele momente ca să încununeze grotesc la Odesa o tinereţe de desfrâu şi soţul adulter de mai târziu care-şi părăsise nevasta şi copilul pentru o heteră a dovedit însă curând că nu merită această graţie.

A început prin a înşela buna credinţă a celui mai fervent susţinător al readucerii lui în ţară, Iuliu Maniu, faţă de care se angajase pe cuvânt de onoare că va rupe orice raporturi cu metresa de până atunci şi se va strădui să restaureze căminul pângărit. Puţin timp după aceia, Elena Lupescu alias Wolf era instalată în Bucureşti ca adevărată regină neîncoronată, dirijând din budoar cu banda de adulatori din jurul ei toate acţiunile regelui.

In conflict cu partidele politice, urzurpatorul nu-şi putea continua nestingherit matrapazlăcurile şi viaţa depravată, câtă vreme subsistau unele reguli ale jocului constituţional. Speculând deficienţele eticei politice dela noi, nu i-a fost greu să desbine majoritatea grupărilor politice existente, încurajând apetiturile ambiţioşilor, şantajând pe cei nedecişi şi urzind tot felul de infamii împotriva rarilor oameni integri. Infine, personajul burlesc Guţă Tătărăscu i-a servit de instrument ideal menţinerii unei guvernări numai în aparenţă constituţională.

Dar iată că a venit sorocul din toamna anului 1937, când alianţa electorală dintre Iuliu Maniu şi Corneliu Z. Codreanu a dat peste cap combinaţia tătărăsciană. Abia acum începe rolul sinistru al lui Carol în pregătirea situaţiei de astăzi din România. Dacă până acum instituţiile fundamentale ale statului păstraseră în măsură apreciabilă independenţa lor, Carol procedează în a doua fază a dictaturii sale la radicala dezagregare a acestora, numai aşa putând asigura celebrarea sângeroaselor orgii din ultimii doi ani de domie.

Aveam o armată disciplinată şi condusă de şefi capabili şi străini de orice intrigi politice. Carol „a deblocat" pe toţi ofiţerii superiori cari nu i-ar fi executat orbeşte ordinele şi i-a pus în frunte cabotini de talia lui Ilasievici şi Urdăreanu.

Aveam o justiţie care ştia să-şi facă datoria, cum a dovedit-o în toate procesele puse la cale de camarila palatului până în 1938. Carol a abrogat inamovibilitatea magistraţilor şi a concediat pe cei mai mulţi demnitari dela Curtea de Casaţie. Toate sentinţele în procesele politice dela 1938 încoace au fost date din ordin, după precedentul creiat de dictatura carlistă.

Un stat guvernat fără mobilizarea entuziasmului tineretului e ca un organism fără suflet. Tineretul îl detesta şi ura de moarte pe Carol. A ridicat deaceia autonomia universitătilor şi a forţat corpul profesoral şi elevii şcoalelor secundare să intre în Straja Ţării.

Nici măcar biserica nu a scăpat neprofanată, inaugurarea fărădelegilor din 1938 făcându-se cu binecuvântarea patriarhului bisericei ortodoxe române.

(urmarea în pagina 2)

„Analizând utilitarismul lui Bentham, ai crede că lumea e plină de pungaşi şi că virtuţile sunt doar aspiraţiile colective ale acestora" *Thomas Carlyle*

Crepusculul Utilitarismului

Intr'o cuvântare ţinută în biserica presbiteriană din Watertown, senatorul republican John Forster Dulles a afirmat că din lupta împotriva comunismului vor ieşi biruitoare numai societăţile animate de puternice convingeri spirituale, planurile americane de ajutor militar şi economic fiind condamnate la un eşec sigur, dacă „valorile materiale vor fi puse la dispoziţia unor oameni lipsiţi de orice credinţă spirituală şi fără nicio înţelegere a fraternităţii omeneşti şi a răspunderilor sociale".

Afirmaţiile domnului Dulles nu sunt fără precedent în America. Ele încoronează numai o serie de declaraţii asemănătoare făcute de alţi oameni politici în ultimul timp şi poate că nimic nu rezumă mai exact conţinutul acestor preocupări şi nu redă mai clar cauzele fundamentale ale crizei politice de astăzi decât următoarele rânduri dintr'un lung studiu apărut în ultimul număr al reputatei reviste politice americane, „Foreign Affairs": „Principala noastră slăbiciune de astăzi nu e economică sau militară, nu e o chestiune de mărfuri sau arme, ci de idei. Statele Unite înfruntă criza din 1949 cu echipamentul militar din 1950, dar cu cel ideologic din 1776".

Intr'adevăr, data declarării independenţei Americei de Nord cade într'o perioadă când concepţiile politice, economice şi sociale de până atunci sunt radical alterate şi subordonate primatului unei singure doctrine cuceritoare, Utilitarismul, sub a cărei influenţă vor sta mai bine de un secol şi jumătate toate manifestările de viaţa ale omenirii.

Scepticismului naturalist al lui Hobbes, care vedea în orice societate omenească organizată doar rezultatul unui contract penibil între indivizi anarhici, înclinaţi altminteri să se sfâşie între ei ca lupii, i-se dă de către Bentham şi discipolii săi o interpretare absolut optimistă. După ei, egoismul e condiţia necesară înfloririi tuturor virtuţilor sociale iar interesele colectivităţii, sintetizate în formula realizării „celei mai mari fericiri pentru mumărul cel mai mare", sunt garantate numai de observarea fără rezerve de către fiecare a propriilor interese.

Acest nou cod moral al Utilitariştilor nu e altceva decât psihologia lor economică pusă la imperativ. El se impune cu aceiaşi forţă şi pe plan politic, filosofia revoluţionară fiind invadată din ce în ce mai mult de principiile doctrinei lui Bentham şi James Mill. Acei cari continuă să mai vorbească încă vechiul limbaj al „drepturilor omului" par să nu mai înţeleagă senzul juridic şi spiritual al expresiei şi prepară sub forme utopice şi imperfecte viitoarea identificare a Utilitarismului cu sistemul politic democratic.

Liberate de îngrădirile tradiţionale şi sub impulsul concurenţii nelimitate, fenomenele economice capătă o importanţă hotărâtoare în determinarea condiţiilor de viaţă materială, politică, morală şi spirituală a indivizilor şi popoarelor. Armonia intereselor economice nu înseamnă nicidecum încetarea inegalităţii materiale, Benthamiştii şi adepţii liberalismului economic preconizat de Adam Smith considerând-o naturală şi necesară pentru stimularea producţiei.

Stabilirea egalităţii drepturilor politice nu corectează inegalitatea condiţiilor economice, influenţa exercitată de „beati possidentes" fiind socotită şi în politică tot aşa de naturală şi necesară ca şi în activitatea economică. „Opera de guvernare e treaba bogaţilor" susţinea James Mill. Pentru a face imposibilă orice acţiune de corupţie şi opresiune a acestora, se credea că ajunge instaurarea sufragiului universal şi scrutinului secret.

(urmarea în pagina 2)

Unificarea forţelor de luptă

Nu se poate întreprinde o acţiune serioasă în sfera activităţilor care interesează o comunitate naţională, fără un examen critic, riguros, onest, al posibilităţilor sale de viaţă, de creaţie şi de luptă. Actuala luptă naţională românească împotriva năvălitorului moscovit, nu se poate identifica cu o simplă restabilire a unui „statu quo" anterior marei catastrofe româneşti. Cine vrea să pună bazele -şi va fi absolut necesar ca aceste baze să se stabilească- unei adevărate ideologii a emigraţiei româneşti în concordanţă cu realitatea românească interioară, o realitate care îşi face principiu fundamental de doctrină şi de atitudine din eliberarea naţională de ocupant, va trebui să ţină în seamă acest postulat. O ideologie, şi mai cu seamă o ideologie politică destinată salvărei esenţelor naţionale ale unui popor, într'un moment în care sunt puse în cumpănă cele mai elementare prerogative umane ale sale, nu poate ieşi nici dela catedre, nici din calculele cabinetelor, nici din simpla dialectică a conclavelor internaţionale. Ea va fi rezultatul convieţuirei intime dintre clasa conducătoare -intelectuală şi politică- a unui popor şi realitatea naţională care este, în ciuda tuturor dezastrelor, o realitate în marş.

In acest cadru, orice încercare de monopolizare a reprezentanţei politice a poporului român, înseamnă ultima consecinţa a unei atitudini absurde şi monstruoase. O particularitate negativă, în sfera procesului politic european în general, în cursul ultimilor ani, este aceia care înregistrează o condamnabilă confuzie între forţele luptătoare vii, şi pseudoforţele de luptă. Această confuzie, această autentică interferenţă de planuri, a făcut de multe ori ca în locul adevăratelor forţe reprezentative — prin vitalitatea lor — a energiilor de lupte europene, să apară la suprafaţă simple măşti pietrificate, imagini şterse ale trecutului, fără nicio contingenţă cu realitatea imediată.

Comunitatea naţională românească, angajată într'o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva duşmanului său natural, Rusia — în actuala, satanica sa versiune sovietică — simte în mod imperios nevoia să promoveze, din sânul nesecatului său isvor de energii creiatoare, adevăratele sale forţe reprezentative.

Apasă prea greu pe grumazul naţiei îndurerate, genunchiul tiraniei imperialiste ruseşti, pentruca Românii conştienţi, dinlăuntrul sau din afara Ţărei, să mai aibe răgaz să se desfete în domeniul polemicei pure.

Este totuşi datoria noastră să semnalăm necesitatea unificărei tuturor forţelor actuale româneşti, în lupta împotriva duşmanului comun. Iar această unificare nu se poate realiza cu discriminări, cu cazuistică de partid, cu scrisori de acreditare. Baza pe care se va clădi acest proces de unificare o dă martirajul luptătorilor din Ţară. Ne aflăm în faţa unuia din acele momente sublime din Istoria unui popor, în care soluţia nu poate ieşi din misterul cabinetelor, nici din culisele diplomatice, ci din vâlvătaia luptei şi din sacrificiile personale ale luptătorilor, din sensul nobil pe care ei îl dau luptei şi suferinţei lor. Toate combinaţiile ideologiei de partid, care dacă aveau semnificaţie pe vremea când comunitatea noastră naţională avea o existenţă pacinică, acum nu mai aparţin decât patrimoniului amintirei. De aceia şi necesitatea, imperionasă, a unificării forţelor vii, fără eliminarea partidistă şi pătimaşe a niciunei energii combative, pentrucă nimeni, absolut nimeni, nu-şi poate lua răspunderea istorică de a înlătura dela lupta comună, contribuţia tuturor forţelor româneşti luptătoare.

Conjuraţia Strigoilor

(continuare din pag. 1)

Repercursiunile acestei subminări a instituţiilor naţionale, care nu şi-au mai putut recâştiga vigoarea lor de altădată nici după plecarea lui Carol, s'au văzut după invazia bolşevică. Mercenarii Anei Pauker au putut să le sovietizeze fără dificultate, lucru care nu s'a întâmplat până astăzi în Finlanda, unde sănătatea instituţiilor şi moravurilor politice era intactă.

Alungat pentru a doua oară din ţară, vampirul naţiunii române s'a pripăşit cu cei doi nedespărţiţi complici, Lupeasca şi Urdăreanu, în Mexic, savurând tihniţi roadele unei prăzi colosale. Dar Carol e posedat de complexul neronian al setei de putere. Nu se astâmpăra şi vrea să se reactualizeze politiceşte în orice chip. In 1942 are un neaşteptat acces de misticism şi cere autorităţilor americane să-i permită un pelerinaj la biserica română din Detroit. A intervenit, revoltată, Doamna Roosevelt şi i-a fost dejucat planul. Mai fructuoase par să fi fost contactele avute cu reprezentanţii sovietici din Mexic şi Brazilia, căci, în timp ce regele Mihai rezista cu ultima energie cererilor comuniştilor, se vorbea insistent de intenţiile Ruşilor de a-l înlocui cu Carol.

De câtva vreme, Carol şi-a descoperit o nouă vocaţie, aceia de „rezistent", şi încearcă prin foştii pretorieni din „Frontul Renaşterii" să acapareze conducerea emigraţiei româneşti. Cu predilecţia strigoilor, de a da târcoale locaşurilor sfinte, aceştia şi-au asigurat complicitatea unui popă comunizant şi cu apucături rasputinice, care dela altarul bisericii din Paris a blagoslovit pe „M. S. Regele Carol şi Augusta Sa soţie, prinţesa Elena". Asemănarea acestei mascarade cu aceia care a iniţiat sub patronajul lui Miron Cristea tirania din 1938 era isbitoare. Câţiva patrioţi i-au înfierat cum se cuvine şi atunci făptaşii au început să ţipe cu perseverenţă de papagali: Gardiştii! „Cea mai rafinată viclenie a diavolului e de a ne convinge că nu există" spunea Baudelaire. Banda lui Carol nu prosteşte însă pe nimeni şi Românii din străinătate vor şti să zădărnicească orice conjuraţie a strigoilor poporului român.

Crepusculul Utilitarismului

(continuare din pag. 1)

Concepţiile morale şi spirituale de altădată care exaltau virtuţile exceptionale şi recomandau mulţimii smerenia şi sacrificiul în viaţa pământească pentru a merita fericirea eternă sunt discreditate de morala calculată şi prosaică a noii burghezii comerciale şi industriale. Orice porniri sentimentale sunt subordonate promovării înainte de toate a propriilor interese, asigurate de posedarea a maximului de valori materiale convertibile în unicul bun dotat cu o forţă de fascinaţie universală şi irezistibilă: banul.

Triumful eticei utilitariste a imprimat progresului material un ritm revoluţionar. Realizările tehnice ale ultimelor generaţii au schimbat complect faţa lumii, oferind masselor populare condiţii de confort de neimaginat în trecut. Obsesia mirajului ridicării neîntrerupte a standardului de viaţa materială produce însă ravagii spirituale înfricoşătoare. Contactul cu fundamentele metafizice şi religioase se pierde şi idealul mulţimii e o existenţă fără răspunderi şi suferinţă idealul fericirii supreme propus de Bentham.

Când urmăreşti să rezolvi o problematică atât de complexă, ca aceia a realizării celei „mai mari fericiri pentru cel mai mare număr", plecând numai dela maximizarea intereselor materiale ale fiecăruia, o elementară judecată te obligă să prevezi că păcăliţii vor fi întotdeauna mai numeroşi decât cei satisfăcuţi. E drept că standardul de viaţă a crescut mereu dela iniţierea erei utilitaristo — capitiliste, dar nu e mai puţin adevărat că şi diferenţele materiale între clase s'au accentuat în aceiaşi proporţie, nobleţei conducătoare din trecut substituindu-se casta atotputernică a marilor capitalişti. Deaceia, consequent mentalităţii utilitariste, era firesc ca Marx să se întrebe, dacă nu cumva „fericirea celui mai mare număr" ar fi mai curând asigurată de exproprierea tuturor mijloacelor de producţie şi trecerea lor în stăpânirea colectivităţii. Astfel, materialismul marxist este în acelaş timp negaţia şi reflexul materialismului burghez.

Spre deosebire de doctrinele positiviste ale Utilitarismului şi Liberalismului, marxismul — in ediţia sa extremă, comunismul —, a devenit repede o nouă religie, care are dogmele sale, martirii săi şi paradisul său. Speculaţiile dialectice ale lui Marx şi Engels, accesibile dealtfel gloatei numai ca grosolane lozinci de îndemn la ură şi rapacitate, ar fi rămas sterile fără apelul mesianic din Manifestul Comunist: „Proletari din toate ţările uniţi-vă!" In felul acesta agitaţia marxistă a intuit permanenta nostalgie a omului de a urma chemării forţelor supra raţionale din el şi a contribui la împlinirea unui imanent ideal de dragoste între semeni. Toate aceste năzuinţe idealiste au fost puse însă în serviciul unei cauze pur materialiste, care nu oferă aspiraţiilor oamenilor nici măcar discutabilele şanse ale Utilitarismului.

In condiţiile acestea, comunismul nu putea fi combătut cu vechiul arsenal doctrinar al democraţiei liberaliste. Proba am avut-o după primul răsboiu mondial, când pericolul comunizării statelor europene a putut fi stăvilit numai înviorând în popoarele ameninţate sentimentul comunităţii naţionale şi apelându-se la energiile iraţionale ale omului. Atacurile marxiste îndreptate împotriva resurecţiei naţionaliste în Europa n'au fost dictate de pretinsa dezavuare a „dictaturilor fasciste", teroarea divinizatei dictaturi moscovite lăsând în umbră cele mai crase exagerări ale „fasciştilor". Pentru prima dată însă teoria inevitabilei victorii a proletariatului, ca urmare a însăşi evoluţiei societăţii utilitaristo-burgheze, era contracarată de afirmarea unei ideologii neprevăzute de promotorii materialismului istoric.

După lichidarea celui de al doilea răsboiu mondial, pe care mulţi oameni de stat perspicaci şi de incontestabile convingeri democratice îl prevedeau deja

(urmarea în pag. 9)

Conflictul dela biserica Ortodoxă română din Paris

Presa franceză de toate nuanţele s'a ocupat aproape o săptămână de conflictul care a isbucnit la biserica ortodoxă română dela Paris între două grupe de credincioşi, popularizând în lumea întreagă, cu mai multă sau mai puţină obiectivitate, motivele şi personagiile lui. Interesul de care se bucură biserica ortodoxă română dela Paris în rândurile refugiaţilor români se explică prin importanţa covârşitoare pe care a câştigat-o această biserică în cadrul emigranţei româneşti, după ce patria noastră a fost complect izolată îndărătul cortinei de fier. Românii de peste hotare, lipsiţi de patrie, lipsiţi de ocrotirea unui guvern, se strâng ca şi altădată în vremuri de restrişte sub scutul altarului şi al rânduielilor divine. Dintre toate capitalele europene numai Parisul dispune de un locaş vrednic de această chemare, unde Românii să se poată întruni şi simţi în intimă comuniune cu neamul şi credinţa lor. Biserica dela Paris mai deţine avantajul că se află aşezata într'un centru politic de primul rang, spre care gravitează în mod natural toate forţele conducătoare ale rezistenţei române. Dată fiind această creştere considerabilă de prestigiu a acestei biserici, era firesc ca credincioşii români dela Paris să se intereseze de soarta ei, dorind din toată inima ca reprezentanţii săi eclesiastici să corespundă misiunii şi rolului ce le incumbă. Conflictul care a isbucnit la 4 Septembrie 1949, opunând pe Arhimandritul Martinian Ivanovici Mitropolitului Visarion Puiu, nu e decât ultima etapă a unui lung şir de sforţări făcute de credincioşii dela Paris, ca să scoată această biserică de sub jugul comunist şi să o redea neamului românesc.

Biserica ortodoxă dela Paris în slujba comuniştilor

După recunoaşterea guvernului Groza de către puterile aliate în Decemvrie 1945, toate instituţiile de cultură din apus ale statului român, toate bisericile, şcolile şi aşezămintele de binefacere au trecut sub jurisdicţia legaţiilor româneşti din diversele capitale europene. Măreaţa biserică dela Paris, ctitorie a întemeietorilor României moderne, a avut aceişi soartă. Ea a încetat să mai fie un locaş de reculegere şi rugăciune, şi a fost destinată să servească planurilor şi lozincilor lansate de guvernul român prin intermediul legaţiei sale dela Paris. Acest lucru nu s'a putut realiza atâta vreme cât în fruntea bisericii a rămas vechiul ei Superior Arh. Teofil Ionescu, care a păstorit mai bine de zece ani pe credincioşii români dela Paris. Acesta, fiind un om integru, a luat o atitudine dârz românească, refuzând să transforme biserica dela Paris într'o trambulină pentru agenţii comunismului. Arh. Teofil Ionescu nevoind să se încadreze în normativul guvernamental, autorităţile din ţară au dispus înlocuirea lui în Dec. 1946 cu Arh. Martinian Ivanovici. Deşi erau prevăzuţi alţi candidaţi pentru acest loc, între care şi cunoscutul scriitor şi traducator al Bibliei, cripto-comunistul Gala Galaction, în ultimul moment serviviile de siguranţă ale guvernului Groza scot din sertare numele Arh. Martinian Ivanovici, cerând imperios fostului Patriarh Nicodem, aflat pe patul morţii, să-l desemneze ca Superior al bisericii ortodoxe dela Paris. De unde această simpatie şi încredere a comuniştilor în Arh. Martiniam Ivanovici? Mai întâi originea acestui preot este străină, fiind coborâtor dintr'o familie de rusnaci din Bucovina, aşa dar prin însăşi chemarea sângelui incapabil de o atitudine leală faţa de poporul românesc. Apoi în cariera lui de călugăr s'a distins prin intrigi, ambiţie, dorinţă de parvenire, lăcomie de arginţi un buchet de calităţi care nu puteau fi trecute cu vederea de serviciile N. K. V. D. Dar faptul determinant al alegerii lui a fost activitatea comunistă pe care a desfăşurat-o Martinian Ivanovici în perioada de guvernare a Mareşalului Antonescu. In vreme ce soldaţii noştri mureau cu sutele de mii in Ucraina, în Crimea, in Caucaz şi pe malurile Donului, Martinian Ivanovici, stareţ la mânăstirea Slatina din Bucovina, n'a pregetat să se pună în slujba inamicului, trimiţând mesagii asupra stărilor din ţară, să întreţina relaţii cu partidul comunist din clandestinitate; fapt care a determinat autorităţile româneşti să-l pună sub supraveghere şi să-l aresteze în cele din urmă. Venind cotropirea rusească, Arh. Martinian Ivanovici îşi primeşte răsplata trădării sale: Superior al bisericii ortodoxe române dela Paris, deunde putea să desfăşoare o vastă activitate informativă în rândurile emigraţiei româneşti şi să dea un sprijin puternic iniţiativelor politice luate de reprezentanţii legaţiei române de aici. Martinian Ivanovici nu înşală speranţele puse în el de cei l-au trimis din ţară. Aprig susţinător al politicei guvernului Groza, nelipsit dela toate întrunirile „Frontului National", organizaşie comunistă camuflată, Martinian Ivanovici reuşeşte să se facă odios în toate cercurile românesti dela Paris, fiind cunoscut de aici înainte sub denumirea de Arhimandritul roşu. Culmea slugărniciei lui faţă de comunişti este cuvântarea pe care a rostit-o la o întrunire organizată de Frontul Naţional dela Paris în Octombrie 1946, cerând alături de toţi agenţii Anei Pauker condamnarea la moarte a lui Iuliu Maniu. Omul care întrupa toate energiile rezistenţei româneşti zăcea pe bancile acuzării, iar M. Ivanovici se desfăta la Paris, împroşcând cu infamii această venerabilă figură a românismului încărcată de glorie si martiriu. Vine ultimul episod al tragediei romaneşti: abdicarea forţată a M. Sale Regelui Mihai I. M. Ivanovici, urmând instrucţiiunile Legaţiei româno-comuniste dela Paris, şterge numele Regelui din pomelnicul obişnuit al slujbei şi îl înlocuieşte cu al „înaltului presidiu", Faptul s'a petrecut chiar în ziua Anului. Nou, de faţă fiind un mare număr de membri ai coloniei române dela Paris. Poporul adunat în biserica a început să vocifereze şi „Imnul Regal" a acoperit cuvintele blasfematoare rostite de M. Ivanovici. Din acest moment încordarea între Arh. roşu şi credincioşii dela Paris a luat forme acute, aşteptându-se dintr'un moment într'altul ca lumea să alunge cu forţa din altar pe acest nevrednic preot.

Schimbarea la faţă a Arh. Martinian Ivanovici

Atunci când toate nădejdile de a-l revedea pe Arh. M. Ivanovici întors pe calea cea dreaptă se spulberaseră, dintr'o dată, ca şi cum i s'ar fi şoptit un consemn deundeva, se declară dispus să pună biserica la dispoziţia mişcării naţionale de rezistenţă, rupând legăturile cu Legaţia dela Paris şi cu Patriarhia dela Bucureşti. Cu toate păcatele lui, credincioşii s'au arătat mărinimoşi faţă de persoana Arhimandritului, văzând în noua lui atitudine un gest de pocăinţă, şi l-au ales iarăşi Superior al bisericii în şedinţa memorabilă din 18 Aprilie 1948, când s'a proclamat ruperea comunităţii religioase a Românilor dela Paris de autorităţile din ţară. A fost un moment de bucurie, de uitare a trecutului, de înfrăţire generală a tuturor Românilor. Consiliul Parohial care s'a alcătuit în această zi era expresia acestei vaste coaliţii a sufletului românesc, nelipsind nici legionarii, nici partidele istorice (Vintilă Brăteanu Fărcăşanu, Radovan, Caranfil, Gherman Eftimie) şi nici elementele neutrale. Dar n'au trecut nici câteva săptămâni dela acest „mea culpa" şi Arh. Ivanovici începe o serie de acţiuni piezişe şi neloiale menite să spargă blocul unităţii româneşti. In loc să lucreze, aşa cum i-ar fi fost datoria cu tot clerul şi poporul, şi-a făurit o mică grupare de aderenţi înlăuntrul comunităţii româneşti şi apoi sprijinit de această fracţiune de turbulenţi a început să ridice pretenţiuni absurde, renegându-şi hotărârile la care a participat şi lovind cu precădere în acei cari i-au înlesnit alegerea dela 18 Aprilie. Mai întâi s'a legat de serviciul social dela biserică, înfiripat cu multă greutate puntru nevoile românilor refugiaţi, cerând ca să-şi înceteze activitatea, apoi ca toate veniturile bisericei să fie administrate după o contabilitate a lui proprie, fără amestecul nimănui, iar în cele din urmă n'a mai ţinut seama nici de hotărârea adunării generale dela 18 Aprilie, care instituia un comitet parohial cu o anumită componenţă, şi şi-a creat un consiliu aparte din oameni agreaţi de dânsul. Dela începutul lunii August funcţionau paralel două comisii parohiale, una legal aleasă de marea majoritate a credincioşilor, iar alta instituită cu dela sine putere de Martinian. In faţa acestei grave călcări a tuturor obligaţiunilor luate, şi după ce toate încercarile de a-l readuce la o atitudine de colaborare leală au fost zădarnice, consiliul duhovnicesc al bisericii, având în vedere ca nu mai exista în acel moment nicio altă autoritate bisericească mai înalta, căreia să se adreseze, a decis depunerea Arh. M. Ivanovici şi înlocuirea lui cu Arh. Lucaci. Această schimbare a fost aprobată de consiliul parohial numai cu titlu provizoriu, rămânând ca însăşi credincioşii să decidă prin alegeri, cine va rămâne în mod definitiv Superiorul bisericii. In luna Nov. 1948 se procedează la alegeri, făcute sub preşedinţia unei comisiuni imparţiale, şi Arh. Stefan Lucaci este confirmat în postul de Superior al Bisericii.

Uneltă a carlismului

Există la Paris un grup de politicieni români, colaboraţionişti notorii ai dictaturii carliste, în speţă Dnii Răutu, Hiotu şi Ciotori, cari vor să pună mâna pe poziţiile cheie ale rezistenţei româneşti, pentru a le utiliza apoi în favoarea unei reveniri pe tron a fostului Rege Carol. Aceeaşi oameni au luat în braţe şi pe Arh. M. Ivanovici, căutând să transforme biserica dela Paris într'un fief al revendicărilor carliste. Graţie legăturilor ce le aveau la Paris aceşti zeloşi propagatori ai carlismului, fiind de multă vreme stabiliţi în capitala Franţei, au isbutit să strecoare autorităţilor franceze informaţii false, insinuând între altele-cea mai gravă acuză după ei-că întreg comitetul ales în Noembrie 1948 este alcătuit din fascişti şi legionari. Este adevărat că pe lista comitetului prezidat de Arh. Lucaci au fost aleşi şi patru foşti membri ai mişcării legionare, intraţi în calitatea lor de creştini ortodoxi, dar şi aceştia, ca să nu fie ei un motiv de ceartă între români, au consimţit să-şi dea demisia încât restul membrilor aparţineau „Uniunii Democratice", Partidului Naţional Ţărănesc şi Grupului Independent. Cu toate contra probele aduse de Comitetul legal, arătând autorităţilor franceze cât de false sunt acuzele furnizate de Martinian şi grupul carlist şi ce dedesupturi îi stau la bază, totuşi acestea dau câştig de cauză fostului Superior impunând Arh. Lucaci să se retragă din fruntea bisericii. La începutul anului 1949, biserica ortodoxă din Paris îşi închide din nou porţile pentru sufletul românesc.

Ceeace surprindea cercurile româneşti dela Paris, oneste şi sincer ataşate cauzei româneşti, era compoziţia bizară a consiliului parohial presidat de Martinian. Jumătate din membrii lui aparţineau ramurei carliste, iar celalaltă jumătate se compunea din foşti susţinători ai „Frontului Naţional", organizaţie comunistă, sprijinită de legaţie şi disolvată apoi de autorităţile franceze, ca fiind o pepinieră a Kominformului. Sunt nume cari au făcut parte din această organizaţie, ca Dr. Iliescu, Bolintineanu şi alţii, pe care îi întâlnim şi de partea cealaltă, printre cei mai aprigi susţinători ai Arh. Ivanovici. Dealtă parte nu erau ignorate nici legăturile ce continua să le întreţina Arh. Ivanovici cu anumite elemente suspecte, cari, până mai ieri, făceau parte din cercurile intime ale legaţiei. Dar toate aceste indicii pluteau în necunoscut, neavând un material în care să se concretizeze, fiind mai mult supoziţii sprijinite pe activitatea lui din trecut. In August 1949 Martinian Ivanovici trece la o nouă ofensivă. Printr'o adresă semnată de membrii consiliului său pune în vedere celorlalţi preoţi să părăsească locuinţele pe care le ocupau în clădirea alăturată bisericii până la 15 August 1949, ameninţându-i în caz de neascultare cu intervenţia poliţiei franceze. Toată lumea românească dela Paris a rămas profund indignată de această lipsă de omenie, de acest act necreştinesc, care dacă ar fi avut urmare, ar fi asvârlit în stradă pe Arh. Lucaci şi pe alţi doi preoţi, între care unul având soţie şi copil. Faptul era atât de cinic şi manifestat cu atâta ostentaţie, încât, deşi nimeni nu putea să descifreze cea ce se va întâmpla, totuşi toată lumea îşi dădea seama că îndărătul acestei acţiuni se ascunde o nouă maşinaţie. Dar după câteva zile toate aceste nedumeriri se luminează, în urma unui fapt petrecut în Portugalia. Ziarele anunţă căsătoria religioasă a fostului Rege Carol cu Elena Lupescu, iar preotul care a celebrat oficiul religios este

(urmarea în pag. 7)

Informaţii

Tratative ruso-americane. — Revista elveţiană „Die Wochen-Zeitung" din 11 Septembrie anunţă că noul ambasador american la Moscova, amiralul Kirk, ar duce actualmente tratative cu guvernul sovietic pentru găsirea unei baze de înţelegere între Est si Vest. Propunerile americane în privinţa ţărilor baltice prevăd retragerea ultimelor trupe de ocupaţie ruseşti până la 1 Ianuarie 1952. Printr'un decret comun al celor patru mari puteri, aceste state vor fi invitate să respecte cu stricteţe dispoziţiile tratatelor de pace.

In contrapropunerile formultate de ministrul de externe sovietic adjunct, Gromiko, Moscova insistă să se menţină deciziile luate de Roosevelt, Stalin şi, Churchill în timpul războiului România, Bulgaria, Ungaria si Jugoslavia trec sub controlul sovietic.

Stalin pregătea războiul încă din 1945. — Răspunzând unor acuzaţii din Cartea Albă, reprezentantul personal al preşedintelui Chinei naţionaliste, Dr. Kan, a declarat că încercarea întreprinsă de Chiang Kai Sek în 1945, pentru o înţelegere cu Sovietele, a eşuat din cauza condiţiei puse de Stalin ca China să se menţină neutră în cazul unui război cu USA. Refuzul lui Chiang de a da asigurarea cerută de guvernul rus a provocat deslănţuirea ofensivei comuniştilor chinezi.

Forţa militară Sovietică. — Serviciile de informaţie franceze au informat şefii de stat major americani în timpul vizitei acestora în Europa că Rusia ar dispune în prezent de următoarele forţe armate: Armata roşie are 1,600.000 de oameni repartizaţi în 200 de divizii, dintre care 50 blindate. Avlaţia si Marina au fiecare un efectiv de 550.000 soldaţi. In interval de două luni dela declararea mobilizării, Rusia ar fi capabilă să pună pe picior de război 400 de divizii cu un total de 3,500.000 oameni. Armata e bine echipată cu arme de tipul rachetelor „V" germane şi artilerie; sunt insuficiente materialele de transmisiune, apărarea antiaeriană şi mijloacele de transport. Forţa aeriana depăşeşte 20.000 de avioane, dar nu are decât puţine bombarmiere şi aparate radar.

Livrarea Mareşalului von Kleist. — Guvernul jugoslav a anunţat că a predat acum patru luni pe mareşalul german von Kleist autorităţilor ruseşti. Livrarea s'a produs la cererea Moscovei. Kleist se afla prizonier în Jugoslavia din 1945.

Acţiune de epurare în Rusia. — O nouă acţiune de epurare printre membrii marcanţi ai partidului comunist, asemănătoare celei din 1935, a fost iniţiată în vara aceasta în Rusia. După „Weltwoche" din 26 August 1949 măsurile represive sunt îndreptate împotriva oamenilor de încredere a fostului şef al Cominformului, Jdanov. In total vor fi judecaţi 78 înalţi demnitari din Leningrad şi 94 din Moscova. Până acum au fost condamnaţi 30 dintre ei la pedepse de muncă silnica totalizând 710 ani.

Instructori germani în Balcani. — Din surse britanice se afirmă că Ruşii ar folosi mercenari germani recrutaţi în zona de ocupaţie rusească din Germania pentru instruirea poliţiei în Ungaria, România şi Albania.

U.S.A., viitoarea citadelă a Socialismului? — In numărul din Mai al revistei americane „United Nations World" a apărut o senzaţională informaţie, după care secretarul general al partidului comunist jugoslav, Mosha Pijade, lucrează la emiterea unei noi teorii asupra viitoarei victorii mondiale a Socialismului. Ţara predestinată să devină citadela marxistă a lumii ar fi Statele Unite, care, având cea mai avansată structură industrială, se încadrează cel mai bine în schema evolutivă a lui Marx.

Film anti-britanic dezavuat în U.S.A. — Cu toată publicitatea făcută anterior, premiera filmului american „Sword in the Desert" (Sabia deşertului) a fost primită cu răceală de asistenţă. Unii dintre spectatori au părăsit sala în timpul rulării.

Subiectul filmului e inspirat de lupta subterană a oraganizaţiilor evreieşti contra armatei bitanice în timpul ocupaţiei Palestinei.

Ziarele americane cred că filmul va avea succes numai în regiunile din America unde se găsesc organizaţii importante sioniste.

CRONICA

Contradicţiile cazului Tito

In Jugoslavia circulă în prezent gluma că lumea se împarte în trei emisfere: Estul, Vestul şi Jugoslavia. Această anecdotă caracterizează perfect curioasa poziţie politică a lui Tito după ruperea formală a relaţiilor cu comunismul. Deşi repudiat sgomotos de toate democraţiile populare, Tito a continuat să facă cor comun cu ele în toate chestiunile internaţionale, delegaţia jugoslavă la U. N. O. conformându-se mereu liniei urmate de Soviete. Aceiaşi bunăvoinţă a fost arătată, la rândul său, de către Rusia în susţinerea punctului de vedere jugoslav în problema Triestului şi revendicările faţă de Austria In politica internă regimul lui Tito a fost la fel de consequent, asuprind cu nemicşorat zel biserica, desăvârşind etatizarea şi epurând ultimele resturi „reacţionare".

Puterile vestice s'au arătat la început extrem de neîncrezătoare în sinceritatea agitaţiei anti-Titoiste, considerând-o ca o rafinată manevră diversionistă a Cremlinului. Ţinându-se seama de statele de serviciu ireproşabile ale dictatorului Jugoslaviei în tot cursul carierei sale de agent bolşevic şi de considerabilul prestigiu de totdeauna al Rusiei în această ţară, rezerva Vestului apărea pe deplin îndreptăţită.

Caracterul violent luat în vremea din urmă de această dispută în familie pare să încurajeze o revizuire a mentalităţii Aliaţilor, care se gândesc să ridice embargo-ul economic observat până acum faţă de Jugoslavia. Cu toată agravarea situaţiei economice şi necesitatea imperioasă a sprijinului capitalului aliat, Tito n'a modificat cu o iotă dogmatismul său revoluţionar, subliniind la orice ocazie hotărârea de a rămâne credincios comunismului internaţional şi de a nu pactiza pe plan politic cu ţările democratice.

Curioasă e şi seninătatea pe care Tito o păstrează în timp ce numeroase divizii ruseşti sunt massate la frontieră. Intr'un interview acordat profesorului american Mather, dela universitatea din Harvard, şi-a exprimat convingerea că nu se va produce nici un atac rus, grăbindu-se apoi să-i facă desvăluirea, puţin verosimilă, că încă din 1944 şi-a atras disgraţia lui Stalin din cauza atitudinei sale independente.

Contradicţiile comportamentului lui Tito n'au rămas fără efect asupra cercurilor politice americane. Ministrul de comerţ Charles Sawger a ridicat chestiunea, dacă rebelul din Belgrad nu e cumva decât un oportunist care se va ralia comunismului după ce va fi înghiţit ajutoarele capitaliştilor iar Ministrul de război Johnson a ţinut să atragă atenţia opiniei publice că Americanii au mai fost odată atacaţi în războiul japonez cu arme fabricate din materiale furnizate de Statele Unite.

Politica americană în Extremul Orient

In timpul conversaţiilor dela Washington, ministrul de externe american a căutat să obţină aprobarea Angliei şi Franţei pentru adoptarea unei strategii comune în lupta anticomunistă din Extremul Orient.

Obiectivele acestei politici ar fi sprijinirea oricăror curente naţionaliste în statele asiatice, capabile să se opună eficace înaintării comunismului, încheierea neîntârziată a unei păci separate cu Japonia, pregătirea realizării unui bloc pacific similar celui format de ţările din Pactul Atlantic şi măsuri directe îndreptate împotriva regimului lui Mao Tse.

Principala dificultate în calea planurilor politicei americane e rezistenţa britanică în privinţa boicotului economic al Chinei comuniste. Americanii sunt hotărâţi să împiedice introducerea oricăror materiale strategice în zona ocupată de armata roşie şi să nu acorde nici un fel de credite „guvernului de coaliţie" care urmează să se constituie în cursul lunii Octombrie în Nanking. Anglia însă care a avut întotdeauna interese economice considerabile în China, pare puţin dispusă să renunţe la atitudinea echivocă de până acum. Aceasta atitudine a fost subliniata si de declaraţia recentă a unui membru al Foreign Office-ului care a anunţat decizia guvernului britanic de a menţine consulatul general din Canton şi după cedarea oraşului în mâinele armatelor comuniste. Decizia luată arată lămurit că Anglia şi Statele Unite urmăreac în China o politică diferită, Britanicii sperând să poată continua relaţiile comerciale cu autorităţile comuniste şi după retragerea reprezentanţelor diplomatice americane. Interzicerea organizării de către consiliul comunal londonez a unei recepţii triumfale pentru echipajul canonierii „Amethist" e o dovadă în plus a politicei conciliante urmărite de Marea Britanie în China.

Paralel cu aceste consideraţii au continuat în Senatul american desbaterile provocate de apariţia Cărţii Albe chineze. Câţiva reprezentanţi republicani au atacat vehement politica falimentară a Statelor Unite în China care, după părerea şefului fracţiunii republicane din Camera Reprezentanţilor, Joe Martin, s'a soldat cu un adevarat „München Oriental". Senatorul Vandenberg a calificat ca „tragice erori" insistenţele depuse de Statele Unite în anii trecuţi pentru realizarea unei cooperări între Comunişti şi Naţionalişti. La fel de aspru criticate au fost si negocierile dela Yalta care au deschis Rusiei porţile Manciuriei precum şi perseverenta generalului Marshall în vremea misiunii sale în China de a impune cu orice preţ un guvern liberal într'o ţară cu o structură socială şi tradiţii atât de diferite de ale democraţiilor apusene.

Până la urmă senatorul democrat Connally, preşedintele comisiei externe a senatului, a propus un ajutor iniţial de 75 milioane dolari pentru China. Acest prim ajutor şi celelalte care vor urma vor putea, desigur, întări apreciabil poziţia lui Chiang Kai Sek în provinciile pe care le mai controlează încă. După părerea cunoscătorilor situaţiei prezente din China va fi însă foarte greu de oprit marşul victorios al armatelor lui Mao Tse, partidul comunist chinez fiind o forţă admirabil organizată şi dinamică. Şi aici, ca şi în toate ţările unde se dă lupta împotriva comunismului, se simte nevoia polarizării rezistenţei în jurul unui ideal susceptibil să creieze un climat spiritual superior misticei sociale marxiste. Această opinie o confirmă, indirect, şi domnul Acheson în prefaţa Cărţii Albe chineze în care, arătând inutilitatea risipirii a peste două miliarde dolari în acţiunea anticomunistă din China, constată că „istoria a dovedit odată mai mult ca un regim fără încredere în el însuşi şi o armată fără moral nu pot supravieţui încercării unei bătălii".

Antagonismul colonial anglo-francez

Corectitudinea raporturilor politice oficiale dintre Franţa şi Anglia a fost pusă în ultimul timp din nou la grea încercare de reînvierea vechilor litigii coloniale dintre cele două ţări.

Prima diferenţa s'a ivit în Siria unde, după lovitura de stat a lui Husin el Zaim, Franţa recâştigase influenţa pierdută în 1945, noul dictator fiind hotărât să modernizeze ţara cu

E X T E R N A

sprijinul actic al guvernului francez. Asasinarea acestuia a provocat o explicabilă revoltă în opinia publică şi presa franceză. Semioficiosul Ministerului de Externe, ziarul „Le Monde", a lăsat destul de limpede să se înţeleagă că Intelligence Service-ul nu ar fi străin de organizarea complotului. Acest episod este ultimul dintr'o lungă serie de ciocniri de interese anglo-franceză în Orientul Apropiat, inaugurate de acţiunea faimosului Colonel Lawrence în primul răsboiu mondial.

Mai puţin spectaculoasă, dar mai redutabilă pentru securitatea imperiului colonial francez este atitudinea Angliei faţă de fostele colonii italiene. Emirul Said Mohamed Idris, căruia Englezii i-au încredinţat în primăvara anului acesta conducerea politică a Cirenaicei, a fost primi în August la Londra cu toate onorurile acordate de protocolul britanic unui şef de stat. Cu acelaş ceremonial a fost întâmpinat, curând după aceea, regele Abdullah al Transjordaniei. Ambele vizite sunt strâns legate de planurille Marei Britanii de a reface prestigiul Ligei Arabe, compromis in răsboiul palestinian, prin consolidarea ei in Africa de Nord.

Cercurile politice externe franceze ar prefera, dimpotrivă, ca litoralul african dintreEgipt şi Tunis să fie restituit controlului italian. Probabila declarare a independenţei Tripolitaniei, dupăce Cirenaica a devenit formal autonomă, ar fi foarte dăunătoare intereselor coloniale franceze, Quai d'Orsay-ul văzând, pe bună dreptate, în vecinătatea Ligei Arabe o invitare la revoltă a propriilor teritorii musulmane.

Aspectele politice ale conversaţiilor dela Waschington

Prezenţa domnilor Bevin, Acheson şi ministrului de externe canadian Pearson la conferinţa dela Washington demonstrează că acolo nu a fost vorba numai de măsurile de luat pentru combaterea crizei economice din Anglia. Participarea reprezentanţilor departamentului apărării americane la şedinţele pregătitoare ale experţilor indică deja preponderenţa problemelor politice în descuţiile ce au urmat.

Dificultăţile economice prin care trece acum Marea Britanie îngreuiază apreciabil finanţarea măsurilor de apărare a imperiului. Deoarece America nu e mai puţin interesată decât Anglia la consolidarea sistemului de apărare în Asia şi Orientul Apropiat, guvernul britanic socoteşte justă suportarea unei părţi din cheltueli de către Statele Unite.

O astfel de colaborare ar însemna reconstituirea blocului anglo-saxon din timpul răsboiului, ale cărui decizii erau obligatorii pentru toate naţiunile aliate din lagărul Vestic. Funcţionarea acestui dualism pare a indispune în primul rând Franţa, unde cercurile de dreapta reproşează guvernului că a compromis poziţia Franţei de mare putere recucerită graţie eforturilor generalului De Gaulle.

Aportul politic pozitiv al conversaţiilor anglo-americane, peste nemulţumirile semnallate, e însă evident. Unificând-şi strategia pe tot întinsul globului, cele două mari puteri vor fi în stare să reziste mult mai eficace atacurilor radiale ale armatelor ruseşti.

Campania electorală din Anglia

Conferinţa dela Washington a fost prefaţată de violentele atacuri ale presei americane împotriva politicei exagerate de socializare dusă de guvernul laburist care ar împinge Anglia la un faliment sigur.

Faptul că opinia publică americană a înregistrat cu ostilitate victoria Socialiştilor englezi în alegerile din 1945 nu e un secret pentru nimeni. Înăsprirea acestei atitudini în ajunul începerii discuţiilor pentru ajutorarea financiară a Marei Britanii, lasă să se întrevadă intenţia anumitor cercuri americane, de a forţa prin refuzul oricărui concurs economic retragerea prematură a Laburiştilor şi ţinerea de alegeri generale înainte de sfârşitul anului 1949.

Resultatele economice obţinute la Washington nu sunt deloc potrivite să uşureze poziţia cabinetului socialist. Devalorizarea lirei sterline va impune populaţiei noi sacrificii care vor contribui mult la îndepartarea simpatiei alegătorilor pentru actualul regim. Deşi e puţin probabil că retragerea guvernului se va întâmpla chiar în toamna aceasta, totuşi situaţia acestuia nu va fi mai roză nici în primăvara viitoare. Promisiunile de ameliorare a condiţiilor sociale nu vor mai întâlni în rândurile muncitorimii creditul de acum cinci ani şi multe voturi noi vor mări şansele victorii partidului domnului Churchill.

Conservatorii au deschis ofensiva electorală încă din vară. Propaganda a fost adaptată noilor stări de lucruri, promiţând menţinerea unora dintre etatizările făcute şi reforme sociale adequate ameliorarii reale a standardului de viaţă a masselor muncitoreşti. Orientarea aceasta a Tory-lor n'a provocat nicio surpriză în Anglia, unde se ştie că partidul conservator s'a opus întotdeauna oricăror tendinţe revoluţionare şi a fost totuşi autorul tuturor reformelor progresiste.

Sfârşitul Bipartismului?

Solidaritatea afirmată de cele două mari partide americane în toate problemele internaţionale survenite după terminarea răsboiului a început să se destrame în ultimii doi ani.

Inţelegerea dela început punea accentul mai ales pe politica comună de urmat faţa de planurile imperialiste ale Sovietelor în Europa. Coaliţia a functionat astfel perfect, atâta vreme cât a durat ofensiva Cremlinului în Vest. După deplasarea centrului de greutate a politicei expanzioniste comuniste în China, au început să se manifeste primele diferenţe între Demoraţi si Republicani, ultimii fiind pentru sprijinirea urgentă şi hotărâtă a lui Chiang Kai Sek. Chestiunea îmbunătăţirii relaţiilor cu Spania, susţinută de unii senatori republicani dar mereu ocolită în declaraţiile Domnilor Truman si Acheson, a marcat începutul deosebirilor de vederi şi în politica europeană.

Primele semne categorice ale abaterii Partidului Republican dela cursul politic extern urmat de guvern s'au produs însă cu ocazia discuţiilor provocate de apariţia Cărţii Albe chineze şi de programul de ajutorare militară a statelor care au semnat Pactul Atlantic. Republicanii se opun unei măriri a creditelor militare, înainte de a se fi prelucrat un plan precis pentru modul de întrebuinţare a fondurilor. Afară de această obiecţie, mulţi dintre ei cred că forţa aeriană americană şi bomba atomică sunt mijloace suficiente pentru câştigarea unui răsboiu viitor şi că nu mai e nevoie să se investească bani şi în echiparea armatelor continentale.

Toate aceste diferenţe nu schimbă însă nimic din baza principială pe care s'a cladit colaborarea din 1945: lupta anticomunistă. Cele două partide au început să se deosebească numai în privinţa metodelor de folosit în această luptă şi în aprecierea preponderenţei geopolitice ale principalelor sectoare de apărare pe glob. De o resureţie a izolaţionismului preconizat de către preşedintele Harding după primul răboiu mondial nu mai poate fi vorba, Republicanii fiind tot aşa de convinşi ca şi Democratii că omenirea formează, după lozinca lansată de fostul candidat republican în alegerile din 1940, Wendel Wilkie, „one World" — o singură lume —.

Revista Presei

„Time" *din 12 Septembrie prezintă bilanţul politic catastrofal al celor zece ani scurşi dela isbucnirea celui de al doilea răsboiu mondial: După zece ani, lumea liberă nu şi-a găsit un nou drum. Lumea vestică a găsit, în schimb, tocmai ceeace voia să evite, descoperind într'o pace înarmata numai puţin respect pentru valorile ei tradiţionale. Lumea din 1949 nu mai inspiră admiraţie, dar nu mai e nici o lume fardată. Ea nu şi-a rezolvat problemele propuse, dar a început să le înfrunte învăţând să-şi înfrângă orgoliul şi să accepte pe Germani si pe Japoneji — cu tot răul care l-au făcut — ca parteneri împotriva unui rău mai mare".*

„The Economist" *din 13 August înfierează metodele întrebuinţate de oamenii Annei Pauker contra diplomaţilor aliaţi din România. Expunând cazul insărcinatului de afaceri Sarell arestat sub învinuirea că ar fi vrut să înlesnească fuga din ţară a câtorva traficanţi, arată că „ziarele din Bucureşti au reprodus o fotografie cu un grup de bursieri negri şi contrabandişti în mijlocul cărora se găsea Mr. Sarell. Pentru mentalitatea comuniştilor prezenţa diplomaului britanic în compania anumitor persoane, cele mai multe, după cât se pare, din fosta aristocraţie română, e o dovadă complectă că aceştia erau contrabandişti iar el complicele lor".*

„Daily Telegraph" *din 29 August, comentând încordarea dintre Tito şi Moscova, constată că dintre toate ţările satelite România a fost cel mai complect subjugată de Soviete: „România a devenit practic o parte a Uniunii Sovietice, mai mult decât oricare dintre ceilalţi sateliţi şi constituie cheia oricărei manevre ruseşti. Bucureştii s'au transformat în cartier general al campaniei împotriva mareşalului Tito".*

„Carrefour" *din 24 August publică sub semnătura domnului Gaston Palewski, secretarul Generalului De Gaulle, o judicioasă critică a insuficienţii ajutorului militar american pentru Europa. „Avem in faţa noastră un timp limitat. Daca America îi oferă mijloacele necesare, Europa e gata să folosească aceşti puţini ani pentru a bara calea invaziei. Pentru a evita răsboiul, nimic mai periculos decât jumătăţile de măsură. Ca atare trebuiesc socotite şi cele prevăzute de actualul program de ajutor militar care nu pot să insufle Europei decât sentimentul inşelător al unei securităţi iluzorii".*

„Die Weltwoche" *din 2 Septembrie subliniază importanţa conversaţiilor dela Washington pentru cristalizarea unui front anglo-saxon de apărare anticomunistă: „Discuţiile de familie angajate între USA., Anglia si Canada nu au numai un caracter economic. E vorba de stabilirea unor raporturi cu totul noi între Statele Unite şi Anglia. Numai ca partener al Americei şi în condiţii care să asigure aprovizionarea din belşug cu dolari a Metropolei şi celor mai* depărtate posesiuni ale imperiului va putea să *joace Marea Britanie importantul său rol coordonator şi să menţină bazele militare de sprijin".*



Prin decizie ministerială s'a înfiinţat „Securitatea“ în Intreprinderile de Stat. Aceasta are misiunea de a veghea asupra oricărei abateri dela linia sindicală şi de a face paza întreprinderei zi şi noapte contra actelor de sabotaj.

La 10 August *a început concentrarea ofiţerilor de rezervă şi deblocaţi. Până la sfârşitul lui Septembrie au fost emise peste 3000 ordine de chemare în special ofiţerilor de artilerie. Deocamdată perioada de concentrare ar fi de numai 50 zile. O mare atenţie este dată „reeducării“ politice a ofiţerilor, care are loc în primele 20 zile.*

In industria de armament, planul economic a fost complet dat peste cap. Incă din Aprilie, Ministerul Armatei a făcut comenzi cu prioritate pentru armament uşor, puşti mitraliere şi pistoale „Oritza“. Astfel cele două fabrici dela Cugir au fost nevoite să suspende tot programul de fabricaţie planificat şi să lucreze exclusiv la aceste comenzi neprevăzute.

Radio Grecia Libera *care pretinde că se află în Macedonia, este în realitate instalat în pădurea dela Buftea, iar studiourile se găsesc în Alea Vulpache, în fosta vilă a Lupeştei.*

In cadrul acţiunei de ajutorare a comuniştilor greci, s'au construit la Florica — din ordinul Cominformului — baracamente cu o capacitate de 4000 locuri pentru răniţii şi refugiaţii greci.

Gh. Cuedan, *fratele footballistului Cuedan dela Gloria şi deputat comunist de Arad a fost arestat. Se spune că ar fi acuzat de legături cu legionarii.*

La gazeta de perete „Minerul“ dela centrala Minereurilor de Fier-Mangan, s'a constatat că s'au scris articole despre Uniunea Sovietică, dar ele „n'ar trebui să fie un rezumat s'au o parafrazare a unor articole din presa zilnică“. Şi mustrarea continuă: „Articolele trebuiesc astfel redactate încât să trezească interesul cetitorului fără a-i da impresia unui articol repetat s'au copiat“. Desigur, numai impresia interesează, căci realitatea . . . o ştie doar toată lumea.

Intreaga Activ tate *economică a R. P. R. -ului este înfeudată intereselor sovietice. Pe lângă fiecare instituţie funcţionează „consilieri tehnici“ sovietici cari în realitate sunt atotputernici. Cu toată lipsa îngrozitoare de bunuri fabricate, producţia fabricelor, uzinelor şi întreprinderilor româneşti este exportată în U. R. S. S., iar drept plată, fie că ni se revinde la preţuri exorbitante o parte din produsele exportate, fie că ni se trimite materii prime şi fabricate de surplus şi de care nici noi nu avem nevoie. Astfel, toată producţia noastră de tuburi o exportăm în Rusia cu preţul de 18 lei Kg. pentru a importa aceleaşi ţevi din Rusia cu 180 lei Kg. Deasemeni — recent —, ni s'a trimis din Rusia, fără a cere, 200 vagoane de cauciuc sintetic, în bună parte prelucrat în anvelope de automobil de dimensiuni neutilizabile.*

Conducătorii de întreprinderi au mari greutăţi cu organizarea serviciului de securitate în întreprinderile lor. Cu toate că salariile sunt enorme, nimeni nu se îndeasă să candideze din cauza condiţiilor cerute. E nevoie de zeci de certificate — atât personale cât şi ale familiei — precum şi de o verificare generală din partea miliţiei, foarte amănunţită. Câţiva mai îndrăzneţi, în loc să fie admişi în serviciu, au fost trimişi în puşcărie.

Fabricile de cherestea din România au fost permanent utilizate cu un randament de 30—40% din capacitatea lor normală. Nevoile mari de lemn ale Sovietelor nu numai că au ridicat coeficientul de utilizare a acestora până la maxim, dar au şi determinat Sovietele să trimită Sovromlemn-ului utilajul necesar pentru o nauă fabrică de cherestea la Vatra Dornei.

Institutul de proectări al construcţiilor nu cercetează în prealabil natura terenului pe care urmează a fi ridicate construcţiile ce trebue să le aprobe. Din aceste motive s'au fixat adesea amplasamente fără sondajele prealabile necesare. Acest fapt a dus deseori la modificarea fundaţiilor cu risipa corespunzătoare de material şi salarii. Astfel este cazul fabricei ce se construeşte la Câmpia Turzii precum şi a unei porţiuni din şeseaua Mediaş-Târnăveni.

In urma muncii „de agitaţie şi lămurire“ desfăşurată de agitatorii de partid, funcţionarii dela contabilitatea generală şi control a uzinelor G. S. S. Hunedoara şi-au luat angajamentul de a aduce la zi lucrările de contabilitate. Până la acest angajament lucrările erau în urmă cu 5—6 luni.

Lozincile „întrunirilor socialiste“ cuprind angajamente pentru înlăturarea greutăţilor şi lipsurilor în muncă. Judecând după numărul apelurilor pentru intensificarea întrecerilor socialiste şi după controlul amănunţit al modului cum ele se desfăşoară numărul acestor „greutăţi şi lipsuri în muncă“ trebuie să fie foarte mare.

Spre a face economii, *magazinul de stat „Oltenia“ din Turnul Severin, livrează marfa fără ambalaj. Cumpărătorul trebuie să şi-l aducă singur.*

COMCAR-ul societatea de stat care are monopolul aprovizionării cu carne a populaţiei, a fost reorganizată „structural“ deoarece s'au constatat deficienţe importante (Notă: astfel de reorganizări structurale au loc în R. P. R. la fiecare 6 luni spre a se realiza principiul „gospodăriei chibzuite“).

Una din lipsurile constatate este că Asoc. Comcar „nu a înscris populaţia pentru carne“ şi „cetăţenii ne fiind legaţi de anumite centre, îşi pierd timpul inutil alergând s'au făcând coadă dela centru la centru“.

O altă lipsă constatată este „faptul că la centrele mărginaşe, calitatea cărnii este mai inferioară“.

In propaganda pentru *campania agricolă de toamnă, guvernul atrage atenţia că „nu trebue să se mai repete cazurile de felul celor petrecute în unele comune în primăvara anului acesta, când s'au irosit s'au s'a dat altă destiaţie unor cantităţi din seminţele necesare însămânţărilor“.*

In judeţele Bihor, Arad şi Timiş recolta cerealelor a început abia către sfârşitul lunei Iulie şi atunci numai la ameninţările Miliţiei şi a Partidului. Cota personala de grâu nu era încă fixată.

Intenţia urmărită de regimul comunist, prin colectarea cerealelor, apare clară dintr'o declaraţie făcută de Petre Belle, preşedintele comitetului provizoriu al Aradului: „Comitetul provizoriu al Jud. Arad a considerat campania de colectări în adevărata s'a lumină, nu că o simplă operaţie economică şi tehnică, ci că o importantă acţiune politică“.

Ziarul „Scânteia“ se plânge că în unele judeţe, ca Ilfov, Mureş, Constanţa şi Severin, strângerea recoltei se face cu foarte multă încetineală. In toate aceste judeţe „lipseşte controlul sistematic pe teren al secţiunilor agricole din comitetele provizorii judeţene“. Dar şi încrederea ţărănimei.

Cu multă mândrie, judeţul Vâlcea este citat, nu numai că a împlinit, dar şi că a depăşit planul de arat miriştile. In acelaş timp însă se afirmă că lucrările de seceriş s'au desfăşurat în cadrul prevederilor planului de Stat. Cum de a putut oare Comitetul provizoriu din jud. Vâlcea să convingă pe plugari să are mai multe mirişti decât au secerat?? Din marile minuni ale Socialismului!

In comuna Batiz, jud. Hunedoara, nu s'a îngăduit ţăranilor să-şi ducă recolta în curţi, dar în acelaş timp nu s'au organizat ariile. Recolta nefiind strânsă la vreme, o bună parte din orzul secerat a rămas pe câmp şi a fost distrus de ploi.

IPEIL-ul (Industria pentru exploatarea lemnului) a cerut să se anuleze 14 vagoane planificate în staţia Cărbuneşti şi 24 vagoane planificate în staţia Zăvoi, spunând că nu se găsesc acolo mărfurile căutate.

La cooperativa *din Fierbinţi, jud. Ilfov, nu se găsesc decât oglinzi, bricege, galoşi şi alte asemenea obiecte care nu au căutare.*

Soc. Aprozar (monopolul aprovizionării cu zarzavaturi şi fructe) a cerut anularea a 20 vagoane planificate pentru încărcare în staţia Babadag, motivând că nu poate aduna cireşe din acea regiune, deoarece acolo asemenea fructe nu există.

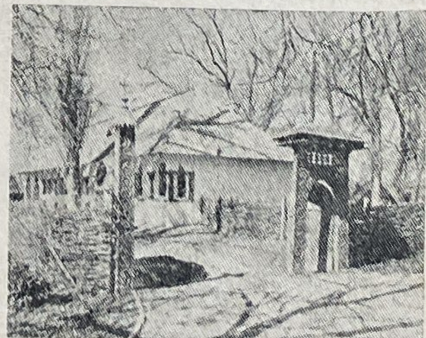
In limbajul propagandistic *al culturei R. P. R. ului, proprietatea privată constituie „o fază preistorică“.*

Seful staţie Frasin *a refuzat încărcarea unei cantităţi de lemn de celuloză, sub motivul că în plan erau trecuţi „buşteni“.*

Primarul Aradului, Ion. G. Pălincaş a fost arestat împreună cu şeful Serviciului Economic Judeţean Şerban pentru fraude repetate. (Distribuirea unei cote de orez a dus la arestarea lor.) Şerban a fost condamnat, dar tovarăşul lui, Pălincaş a fost pus în libertate datorită meritelor câştigate în partidul comunist. Ba mai mult. A fost numit şi profesor la Liceul Moise Nicoară. Ca despăgubire, partidul i-a confiscat farmacia nou deschisă deşi Pălincaş avusese prudenţa să o pună pe numele soţiei.

In vara aceasta *toate localităţile balneo-climaterice au fost ocupate de trimişii C. G. M-ului şi de aşa zişii „evidenţiaţi“, dar majoritatea a renunţat la concediu şi „odihna“ dela Munte s'au Mare, deoarece programul „odihnitor“ cuprindea: deşteptarea ora 7; cafeaua 7—8; plimbarea 8—9; conferinţe şi literatură progresistă istoria partidului comunist) 9—11; plimbare (în grup cu responsabilul respectiv) 11—12; masa 12—13; plimbări sau somn 13—15; schimburi de experienţa în întrecerile socialiste 15—17; jocuri progresiste s'au cetirea revistelor şi ziarelor 17—18; şedinţe cu critică sau autocritică în cadrul partidului şi luare de noi angajamente pentru a doua zi 18—20; cina 20—21; stingerea 22.*

Carnea a devenit un aliment destul de rar în România. Societatea comercială de stat COMCAR a hotărât ca distribuirea cărnii în Capitală să se facă celor îndreptăţiţi numai în două zile pe săptămână şi anume; dela A-L, Miercurea; dela M—Z, Sâmbăta.



Casă oltenească (Redea)

Conflictul dela biserica Ortodoxă română din Paris

(urmarea din pag. 3)

Martinian Ivanovici, Superiorul bisericii ortodoxe române dela Paris. Indată după întoarcerea lui dela Lisabona, Martinian Ivanovici face al doilea gest comandat din aceiaşi sursă: la ieşirea cu Sf. Daruri pomeneşte şi pe „M. S. Regele Carol al II împreună cu Augusta Sa soţie Principesa Elena". Numai era vorba aşa dar de o simplă cununie religioasă între doi oameni cari vor să-şi unească definitiv destinul, şi aceasta discutabilă din punct de vedere canonic, ci intenţia urmărită era să dea o semnificaţie politică faptului, să-l lanseze ca un manifest opiniei publice, anunţând intrarea în activitate a Regelui Carol. Pomenirea dela biserică n'a fost un gest de recunoştinţă faţă de fostul Rege aşa cum l'a justificat Martinian Ivanovici, ci un semnal de mobilizare al carliştilor, sondând de altă parte cât e de dispusă opinia publică să accepte noua aventură şi cum va reacţiona. Când Martinian Ivanovici cerea imperios preoţilor să părăsească biserica, el avea în vedere acest eveniment. La 15 erau somaţi preoţii să plece şi la 20 August s'a oficiat cununia dela Lisabona. Intenţia grupului carlist care stătea în spatele lui Martinian şi îi dirija toate mişcările era ca să transforme amvonul bisericii ortodoxe dela Paris în centrul revendicărilor carliste.

Interventia Mitropolitului Visarion

In mijlocul acestor turburări vine la Paris Mitropolitul Visarion Puiu, I. P. S. S. fiind cel mai înalt ierarh ortodox român aflat în exil, nu putea să stea nepăsător la svârcolirile cari frământau masa credincioşilor dela Paris. El venise cu duh de împăciuire, cu dorinţă sinceră de a readuce pe toţi preoţii la bună înţelegere, la ordine şi disciplină canonică. In acest scop s'a adresat atât Arh. Lucaci cât şi Arh. Ivanovici, să facă dovada bunăvoinţei lor, renunţând fiecare la comitetele lor şi predând arhiva şi cheile bisericii până la lamurirea situaţiei în mâna I. P. S. S. Era o dispoziţie firească, acoperită atât de autoritatea şi prestigiul rangului I. P. S. Sale, cât de drepturile canonice în vigoare. I. P. S. S. a fost Mitropolitul Bucovinei şi l-a avut în subordine pe Martinian Ivanovici, pe când acesta era stareţ la mănăstirea Slatina, iar de altă parte Visarion Puiu a fost primul titular al unei episcopii întemeiate la Viena în 1945 cu jurisdicţie asupra Austriei şi Germaniei. Arhimandritul Lucaci s'a supus acestei decisiuni episcopale, predând tot ce avea la dânsul din lucrările bisericii şi declarându-se gata să disolve comitetul parohial care a fost ales în alegerile din Dec. 1948. Martinian Ivanovici nici nu s'a ostenit măcar să explice motivele refuzului său, ci pe un ton ostentativ şi jignitor a tăgăduit Mitropolitului orice drept de a se amesteca în afacerile bisericii ortodoxe rom. dela Paris, afirmând că se bucură de sprijin puternic si nu-l va putea scoate nimeni dela biserică. Analizând din punct de vedre canonic poziţia Arhimandritului Ivanovici, nu mai există nici un dubiu asupra culpabilităţii sale. Pe ce autoritate, pe ce legi pe ce drepturi se răzima, când refuza sa se supună Mitropolitului? La patriarhia dela Bucuresti nu se mai poate referi,căci a fost înlăturat din funcţiune de Patriarhul Iustinian Marina, încă din Februarie 1948 şi chiar dacă ar invoca vechea lui numire, ea nu mai e valabilă, căci biserica dela Paris s'a desprins de sub jurisdicţia Bucureştilor. El nu sta în fruntea bisericii nici pe baza unei alegeri, aşa cum reclamă statutul bisericii ortodoxe române, căci el s'a eschivat incontinuu dela o confruntare cu credincioşii, ştiind că marea majoritate îl detestă şi şi-au exprimat deja încrederea în Arh. Lucaci Când se află în faţa unui înalt ierarh al bisericii ort. rom. Martinian Ivanovici nu recunoaşte nici autoritatea acestuia. Aşa dar el nu poate invoca nici ierarhia şi nici poporul. In faţa acestor probe categorice de rea voinţă, de indisciplină, de călcare a celor mai elementare reguli canonice, n'a fost îndreptăţit Mitropolitul Visarion Puiu să recurgă la o măsura extremă, interzicându-i de a mai călca în altar, luându-i dreptul de a mai oficia slujbe la biserică? Când toate bunăvoinţele s'au epuizat, când interesele obscure ale „Rezistenţei subvenţionate" de a menţine biserica îngenunchiată erau mai mult decât evidente ce-i mai rămânea I. P. S. S. decât să asvârle anatema asupra acestui preot nevrednic? I. P. S. S. Visarion Puiu s'a limitat totuşi la aspectul canonic al problemei, desesizându-se de caracterul ei politic, lăsând această lature la aprecierea credincioşilor.

„Lovitura de forţă" dela biserică

Şi acum ajungem la capitolul care a provocat atâta vâlvă în presa franceză şi atâta tulburare în rândurile românilor refugiaţi. Duminică în 4 Sept. 1949, decisiunea Mitropolitului Visarion e citită de un preot, membru al consiliului duhovnicesc, în faţa tuturor credincioşilor aflaţi la biserică în acea zi, la sfârşitul Sf. Liturghii. Misiva Mitropolitului conţinea două lucruri: Interdictia propriu zisă şi invitaţia I. P. S. S. către poporeni ca să instituiască o comisie interimară, care să procedeze cât mai neîntârziat la pregătirea alegerilor. Mulţimea din biserică acceptă recomandarea I. P. S. S. alegând o comisie din şase membrii, persoane care n'au militat niciodată în partide, sau dacă au făcut o politică, a fost în cadrul partidelor istorice. Aceeaşi comisune trece apoi la designarea unui Superior provizoriu al bisericii, în persoana preotului Radu Graţian, urmând ca alegerile să decidă cine va ramânea în mod definitiv. Aceste formalităţi preliminare fiind îndeplinite, noul Superior şi comisia interimară intră în apartamentul Arh. Ivanovici luând în primire arhiva aparţinătoare bisericii. Senzaţia este enormă când, cercetându-se conţinutul ei, *se descoperă acte cari dovedesc cu toată claritatea că Martinian Ivanovici se punea din nou sub oblăduirea Patriarhului din ţară Iustinian Marina, după ce cu trei săptămâni înainte, la 18 Aprilie 1948 abjurase în mod solemn în faţa poporului legăturile cu Bucureştii. S'au descoperit numeroase fişe informative şi un alt material mult mai important despre care nu se poate vorbi.* Dar desigur nimeni nu s'a apucat să-i răscolească arhiva personală, unde s'ar fi găsit cu siguranţă lucruri mult mai grave şi mai compromiţătoare.

In lumina acestor evenimente, acţiunea preotului M. Ivanovici se lămureşte pe deplin. Legaţia româno-comunistă dela Paris şi-a dat seama că într'o zi sau alta biserica va fi ocupată de credincioşi. Mai ales că localul ei nu aparţinea statului român, ci a fost dat spre folosinţă de statul francez în anul 1853 pe vreme de 99 ani, rămânând să fie restituit la expirarea contractului. Legaţia a preferat aşa dar să-l împingă chiar ea pe Martinian Ivanovici să facă schimbarea, decât să piardă acest post de observaţie aşezat în inima rezistenţei româneşti. Pierderea de prestigiu a guvernului român se compensa cu alte avantagii mult mai importante. Martinian Ivanovici putea acum să joare pe agentul provocator în condiţii perfecte.

Conspiratia carlisto-comunistă

Cititorii ar putea să se întrebe nedumeriţi, cum ar putea Arh. Ivanovici să fie concomitent unealtă a carlismului şi a comunismului? Doar Regele Carol este dincoace de cortina de fier şi ce interese ar avea să se lege cu acei care au distrus Regatul României? *Sunt notorii legăturile pe care le-a întreţinut Regele Carol în Mexico cu ambasadorul sovietic Umanski, iar mai târziu la Rio de Janeiro cu consulul sovietic de acolo. Venirea Regelui Carol în Europa şi fixarea lui la Lisabona nu s'a produs la întâmplare, ci a fost programată într'un plan sovietic care interesa destinele României. La un moment dat, toamna anului 1947, Sovietele erau dispuse să înlocuiască pe Mihai cu Carol, care li se părea mai accesibil politicei lor de aservire totală a poporului românesc.* Dar neîntâmpinând rezistenţă in realizarea planului integral de lichidare a dinastiei române, bolşevicii au renunţat la această soluţie intermediară, care ori cum incomoda intenţiile lor. Astăzi problema a început din nou să fie de actualitate din cauza ofensivei diplomatice americane in Europa. *Dacă tratatul cu Austria se încheie în decursul acestui an, în trei luni de zile trupele sovietice sunt obligate să părăsească Ungaria şi România. Este adevărat că în timpul celor 4 ani de ocupaţie Ruşii n'au cruţat nici'un efort ca să instaureze regimuri de tip comunist integral, dar populaţia n'a putut fi câştigată de partea lor şi ei se tem de grave turburări îndată ce se vor retrage. In special România, posiţia-cheie a sudestului european, le cauzează cele mai mari îngrijorări. Aici le trebuie un om care să le asigure dominaţia în teritoriul românesc, păstrând în acelaş timp un fel de mască convenabilă faţă de apus. Reapariţia Regelui Carol pe ecranul actualităţii e în legătură cu aceste preparative, Kremlinul îşi pregăteşte capul de pod pentru eventualitatea retragerii. Martinian Ivanovici sburând la Lisabona ca să oficieze cununia religioasă a fostului Rege a jalonat în mod precis drumul conspiraţiei carlisto- comuniste iar dubla lui postază nu mai are niciun ascunziş.*

O stratagemă care începe să-şi piardă din efect

Grupul carlist, prins din toate părţile în proectoarele opiniei publice, n'a gasit alt mijloc de apărare decât punând din nou să se învârtească vechea placă de propagandă: la biserică s'a dat o lovitură a „Gărzii de fier". Evident că această tema a avut în primele zile oarecare succes la autorităţi şi la ziarele franceze neavizate. Dar pe măsură ce oamenii de bună credinţă au avut posibilitatea să se informeze, clişeul a început să se demodeze. Ce lovitură a Gărzii de Fier, când nici unul din membriii ei nu aparţine comisiei interimare? Ce lovitură a Gărzii de Fier, când persoanele care au iniţiat această acţiune sunt străine de ea? Bob Negruzzi, preşedintele Fed. Româno — Americane a foştilor combatanţi, e legionar? Dar colonelul Alupoaie? Dar căpitanul Enciu? Dar căpitanul invalid Cristescu? Dar o serie de alţi colonei cari au susţinut moralmente acţiunea? Dar fostul deputat liberal şi mare industriaş Nae Rizescu? Dar Dl. Dan Ghiaţă şi atâţia alţii? Dar Dl. Nacu dela „Uniunea Democratică"? Simţind că în această direcţie succesul lor va fi mai slab, furia grupului carlist s'a descărcat asupra Mitropolitului Visarion Puiu, crezând că în persoana Mitropolitului au descoperit punctul vulnerabil al adversarilor. Iată acuzele aduse contra I. P. S. Sale:

a) Mitropolitul Visarion Puiu a fost îndepărtat din scaunul mitropolitan dela Cernăuţi de fostul Rege Carol. Noi credem că acest lucru nu poate fi o ruşine, ci o onoare, cunoscând metodile tiranice ale fostului Rege.

b) Mitropolitul Visarion a fost Episcop al Transnistriei, trimis de Mareşalul Antonescu. Răspundem. *Mitropolitul Visarion a făcut, prin sacrificiul de a merge în Transnistria, o operă de apostolat creştin. El a reîncreştinat o generaţie crescută fără cruce, fără altare, în cultul ateu al marxismului.*

c) Mitropolitul Visarion Puiu este colaboraţionist, făcând parte din guvernul dela Viena. Este falsă această aserţiune. Mitropolitul Visarion Puiu n'a fost ministru în guvernul dela Viena, ci s'a ocupat de viaţa religioasă a românilor din Austria şi Germania, lucru pe care nu poate să-l refuze nici un prelat. Biserica trebuie să se ocupe de păstorirea credincioşilor, indiferent de regimul sau împrejurările politice în care se află momentan.

Dar la toate aceste acuze se poate răspunde într'un mod foarte simplu? Dece Mitr. Visarion Puiu e invitat de Românii din Anglia ca să întemeieze acolo o Episcopie ortodoxă, dece în Canada? Şi dece se lucrează la aducerea lui în Statele-Unite? Aşa dar atacul impotriva I. P. S. Sale nu e determinat de cauze obiective, ci numai de dorinţa de a se împiedeca scoaterea Arhimandritului roşu dela biserica ortodoxă română dela Paris.

Şi o ultima întrebare pentru aceşti domni. Pot ei sa acuze pe Mitropolit şi pe legionari de colaboraţionism când ei înşişi au ocupat posturi importante în guvernarea Mareşalului Antonescu? Cum e de pildă Dl Hiotu care a fost ministru la Vichy? Oare, împrejurarea că ei au fost miniştri sub Antonescu în vreme ce legionarii au murit pe front şi au stat in lagărele şi închisorile germane şi române le dă dreptul să se transforme în procurorii rezistenţei române?

Episod eroic în Munţii Apuseni

Meseria de poliţist în România nu era deloc potrivită pentru stimularea aspiraţiilor de mare calitate în apărătorii ordinei publice. Te puteai aştepta, cel mult, să întâlneşti unii oameni de treabă cari îşi făceau conştiincios datoria, fără să-şi complice însă existenţa cu depăşirea preocupărilor strict personale.

Din categoria acestor rari poliţişti cinstiţi a făcut parte, desigur, şi Gh. Macovei până în 1945. După instalarea creaturilor lui Georgescu Teohari şi Nicolski la conducerea Prefecturei Poliţiei Capitalei, vechii funcţionari au trebuit să aleagă însă între epurare sau pactizare cu comuniştii. Macovei a preferat să plece. Şi-a luat nevasta şi s'a stabilit în Bucium, comuna sa natală din Munţii Apuseni.

Ţara Moţilor are un glorios trecut revoluţionar iar munţii cari o brăzdează evocă nenumărate mărturii de eroism şi sacrificiu în lupta contra asupritorilor. Cum putea rămâne Macovei indiferent în acest climat de legendă? A intrat îndată în legătură cu legionarii din regiune şi a început să participe cu insufleţire la toate acţiunile subterare ale acestora.

Deslănţuindu-se valul de arestări din Mai 1948, a fost imediat ridicat de jandarmii din Bucium. A reuşit însă să evadeze în munţi, unde unindu-se cu alţi fugari a înjghebat un grup de rezistenţă de isprăvile căruia s'a auzit curând.

E arestată soţia şi torturată pentru a-i divulga ascunzătoarea. Nemărturisind nimic, e pusă în libertate după câteva săptămâni.

Intre timp, concediindu-se toţi muncitorii din industria auriferă din partea locului, mulţi dintre ei îngroaşă rândurile luptătorilor din codri. Grupa lui Macovei devine din ce în ce mai activă. Autorităţile sunt alarmate şi-i arestează din nou soţia în primăvara anului acesta. Deastădată sunt indicii sigure că-şi întâlneşte în ascuns bărbatul şi e supusă la schingiuiri înfricoşătoare în beciurile poliţiei din Abrud. Cu o sarcină avansată, nu poate rezista nelimitat la chinuri. Intr'un moment de sfârşeală mărturseşte că Macovei şi alţi patrusprezece camarazi dormeau de câtva vreme într'o casă izolată la marginea pădurii din Bucium. Uluiţi de descoperirea făcută, tot personalul poliţiei se îmbarcă în trei maşini şi pleacă să mobilizeze jandarmii din satele învecinate. Lăsată fără nicio pază, femeia îşi revine în fire şi aleargă îngrozită de nenorocirea pricinuită până la prima comună din cale, Cornea, unde are nişte rude. Imprumută un cal, apucă un drum direct prin munţi şi ajunge numai cu câteva minute înaintea jandarmilor. Cei din casă nu se pot îndura să fugă, lăsând soţia camaradului în mânile urmăritorilor. Sunt bine înarmaţi şi hotărăsc să primească lupta.

Schimbul de împuşcături se prelungeşte în noapte. Au căzut şase jandarmi dar şi trei dintre apărători. Doamna Macovei îi conjură să nu mai ţină seamă de ea şi să folosească întunericul pentru a se retrage. Ea va deruta pe atacanţi, trăgând mai departe cu mitralieră până se vor îndepărta.

Deatunci nu s'a mai auzit nimic de nevasta lui Gh. Macovei. El însă continuă cu grupul lui să aştepte undeva în creierul Munţilor Apuseni ziua apropiată a tuturor socotelilor.



Gheorghe Gh. Mironescu
fost prim-ministru, fost rector al Universităţii din Bucureşti, asasinat de miliţia comunistă.

Ştefan Puia
mecanic ucis prin schingiure la Blaj.

Preotul Pigui
paroh romano-catolic comuna Bozieni, jud. Roman, asasinat de miliţie la Roman.

Când cineva e arestat, *este urcat într'o maşină, legat la ochi şi dus în beciul unei case conspirative de care e plin Bucureştiul. Aici pereţii, plini de urmele gloanţelor şi de sânge, „îi dau curaj". De obiceiu este silit să asiste la „anchetarea" altuia. Tot pentru „a-i da curaj". Apoi urmează calvarul. Schingiuirle întrec în bestialitate orice imaginaţie. Şi durează săptămâni dearândul. Acel ce sucombă sub lovituri este înregistrat ca evadat s'au este transportat la morgă — unde se încheie un proces verbal de sinucidere — şi de acolo la crematoriu. Familia nu va puteá niciodată lua cunoştinţă de soarta lui.*

Noaptea, între orele *două şi cinci, nu mai poate nimeni dormi. Intre aceste ore, sute de mii de oameni îngroziti murmură în întunericul nopţii rugăciuni pioase şi simţurile lor încordate le îmbracă tâmplele cu sudorile groazei, oridecâteori li se pare că o maşină opreşte în faţa casei, sau că cineva suie pe scări. Şi dacă bietul om constată — după încă o oră două de somn — că se mai află în patul său, se poate numi un răsfăţat al soartei şi un om fericit. O fericire pe care numai comunismul a reuşit să o realizeze.*

G. G. Mironescu fostul prim-ministru a fost arestat de poliţia comunistă. După câteva zile a fost găsit de către trecători într'un parc, neînsufleţit.

Pe Moş Opriş Gheorghe din Ocna Sibiului în vârstă de 65 ani — fiind într'o Duminică mai necăjit l-a luat gura pe dinainte când se găsea cu alţi săteni la un pahar de vin şi a zis: „Stie-i dracu şi pe Americanii ăia că, decând îi aşteptăm, puteau să ajungă şi cu căruţa cu bivoli". Urmarea? A fost arestat şi schingiuit timp de două săptămâni de către miliţia din Ocna Sibiului.

O grupă de rezistenţă a prins şi decimat în trecătoarea Lainici o coloană de transport sovietică. In cea mai mare grabă au fost deplasate la faţa locului unităţi de intervenţie din Tg. Jiu, Petroşani şi Craiova.

Unităţi speciale *de M. V. D. au fost însărcinate să asigure căile ferate şi şoselele în regiunile muntoase şi păduroase din Banat, dat fiind mişcările de trupe sovietice din August Septembrie.*

In comuna Redea jud. Romanaţi, sătenii s'au revoltat împotriva miliţiei care a arestat şi maltratat un sătean de-al lor pentru o culpă cu totul imaginară. Procesul care s'a judecat în 22 Iulie la Tribunalul Militar din Graiova s'a terminat cu condamnarea a 6 ţarani la câte 6 ani închisoare. Magistratul, care a refuzat să-i condamne la moarte, a fost destituit şi arestat.

Un nou val de arestări *s'a produs în lunile August şi Septembrie. Iarăşi peste 2000 de persoane au căzut victime furiei comuniste. Printre aceştia: Dr. Iovin, Romulus Georoceanu, Aristică Schileru, Radu Cioculescu, Anca.*

Miliţianul Nagy Adalbert din comuna Glogovăţ Jud. Arad, cu serviciul în Caransebeş a avut un important rol la arestarea fruntaşilor din rezistenţă, condamnaţi şi executaţi în Iulie la Timişoara. In timp ce era în concediu la Glogovăţ in 17 Iulie a. c. orele 21, a fost aşteptat de un patriot care l-a executat cu 15 focuri de pistol-mitralieră.

Un martor ocular la şedinţele marelui proces dela Timişoara (Iunie a. c.) relatează că lucrătorii din întreg Banatul, care au fost trimişi pe grupe la proces sa „să înfiereze" pe acuzaţi, s'au arătat foarte refractari faţă de agitatorii partidului, neaplaudându-i când aceştia îşi strigau sloganurile înmânate în pripă de responsabilii pentru propagandă. Indată însă a fost schimbată metoda, întocmindu-se moţiuni cari au fost date fiecăruia spre semnare. Soluţia a fost miraculoasă. Absolut toţi delegaţii au semnat ceiace li s'a cerut.

Mecanicul Puia Stefan *din Blaj, în vârstă de 60 ani şi membru al partidului Naţional Ţărănist a murit în arestul siguranţei din Blaj, fiind supus la chinuri neomeneşti de către actualul chestor de poliţie, Emerich Mathe, fost tâmplar până în anul 1946.*

In multe sate din jud. Arad şi Bihor placate şi inscripţii patriotice sunt fixate — cu toată vigilenţa comuniştilor — pe turnurile clopotniţelor. In afară de cuvinte de îmbărbătare pentru popor, ele stigmatizează cozile de topor şi pe trădători, invitând pe comunişti la munte, dacă sunt curioşi să cunoască pe autori.

Partidul comunist — *în afară de Miliţie şi Securitate, care constituie a doua armată, numai în Bucuresti fiind cca. 50.000 de miliţieni — organizează grupe de partizani comunişti, oameni de absolută încredere şi de sacrificiu. Aceştia sunt duşi în fiecare dimineaţă la orele cinci în pădurea Cernica şi la Velodrom, unde sunt instruiţi în educaţie fizică, manipularea armelor, tir, etc.*

Pentru construirea unui dig în jud. Brăila au fost aduşi „voluntar" sute de ţărani, cu caii şi căruţele lor, din Judeţele Botoşani, Suceava şi Rădăuţi.

Situaţia arestaţilor *politici este disperată. Inchisorile sunt pline până la refuz de cei condamnaţi. Mulţi din acei arestaţi preventiv sunt ţinuţi luni şi chiar ani fără a fi măcar interogaţi şi a li se dresa acte de dare în judecată. Tratamentul îngrozitor şi hrana insuficientă duc la epuizarea totală a arestaţilor. Din informaţii certe, rezultă că acei bolnavi şi internaţi în spitalele din jurul închisorilor prezintă simptome de otrăvire. Majoritatea cazurilor sunt mortale. Direcţiile acestor spitale au primit dispoziţii să nu facă autopsie cadavrelor deţinuţilor.*

Ştiri din Ţară

(urmarea din pag. 6)

La Căminul Cultural din com. Horia (Jud. Tulcea) s'a înfiinţat o staţie de ascultare a ştirilor in comun. Un reporter, grăbit să relateze asupra acestei „realizări“, a aflat dela un bătrân al satului, că dragostea sătenilor pentru neutăţile trasmise de partid nu s'a născut dintr'o dată. Căci iată ce declară bietul moşneag înspăimântat: „Pentru a obţine acest lucru, Organizaţia de Partid, Comitetul Provizoriu şi noul director al Căminului Cultural au mers săptămâni dearândul prin casele oamenilor, îndemnându-i cu răbdare şi perseverentă să vină să asculte radio . . . Şi aceasta zi după zi“.

In Bucareşti P. M. R. contrueşte la Grozăveşti mari sere pe o suprafaţă de 6000 m. p. Ele trebuesc să fie gata până la sfârşitul acestei campanii, deoarece Com. Central are nevoie de mari cantităţi de trufandale în timpul iernii, faţă de programul foarte încărcat al vizitelor străine.

Comitetul Provizoriu *al Capitalei a dat o ordonanţă, prescriind ca în termen de 15 zile toate gardurile proprietăţilor, oricui ar aparţine: instituţii, întreprinderi s'au particulari să fie vopsite în culoare gris-deschis. Neîndeplinirea acestei obligaţii este sancţionată cu amendă de 500—4000 Lei.*

Acţiunea de falşificare a Istoriei româneşti continuă. Astfel bătălia dela Mărăşeşti a obţinut o neînsemnată „corectură Socialistă“. Victoria a putut fi obţinută numai graţie ajutorului neprecupeţit al Ruşilor şi al faimoasei artilerii ruseşti.

Repertoriul viitoarie stagiuni teatrale a fost alcătuit numai din lucrări dramatice care pot combate ideologia burgheză „arme puternice în lupta antiimperialistă“. O parte deosebit de importantă din repertoriu o constituie operetele scriitorilor sovietici.

La examenele *de fine de an din acest an, toate întrebările la istorie şi drept au fost în legatură cu lupta de clasă, cum a luat fiinţă Socialismul şi cum a devenit România republică populară.*

O expozitie a jurnalelor de părete din sectorul 1 galben a avut loc între 1—10 Septe la Bucureşti. Juriul a distins jurnalul de părete „Indrumătorul“ dela Banca de Credit pentru Investiţii (fost Creditul Industrial) pentru „intensa lui acţiune educativă“. In adevăr „Indrumătorul“ atacă prin desene lipsa de zel socialist a salariatilor ca: neparticipare sau întârziere la corul întreprinderei, băut de cafele în timpul serviciului şi alte păcate de aceiaş natură.

Ziarele din R. P. R. *au reprodus un articol din „Isvestia“ în care incendiile care au pustiit pădurile din sudul Franţei, în August, au fost explicate în cel mai autentic spirit comunist: Astfel, trusturile chimice americane au vrut să distrugă industria franceză de terpentină şi în acest scop au dat foc pădurilor franceze. Cercurile guverenamentale franceze au dat ajutor în acestă acţiune, pentru a fi pe placul monopoliştilor şi pentru a avea un nou prilej să persecute pe comuniştii francezi. Incendiile constituesc un pretext pentru a justifica teroarea poliţistă care creşte din zi in zi şi, pregătesc terenul pentru instalarea dictaturii fasciste a lui De Gaulle.*

Graţie însă atiudinei curajoase luată în Parlament de deputaţii comunişti, provocările împotriva democraţiei franceze au suferit un eşec ruşinos. Ce dispreţ faţă de cetitori!

In „Paroles Francaises“ din 26. 8. 1949 a apărut un interesant articol cu titlul: „Il y a cinq ans la Roumanie capitulait“ sub semnătura domnului Const. Vişoianu, fost ministru de Externe şi care împreuna cu. Barbu Ştirbey a negociat la Cairo armistiţiul din 23. August 1944. Cititorii au putut lua cunoştiinţă de conţinut, acest articol fiind reprodus şi în „Natiunea Română“ din 1. Sept. deşi cu alt titlu.

O PUNERE LA PUNCT

Ne parvin din Paris foi volante, multiplicate la maşina de scris, răspândite în chip anonim în colonia română. Avem sub ochi trei asemenea specimene: „Gânduri de 23 August“, „Dotla“ şi „Agitaţiile regelui Carol, un popă roşu şi un consiliu bisericesc de vânzare“. Nu ştim dacă au mai apărut şi altele şi nici cine le-a scos pe cele ce le avem în faţă. Nu vom insista asupra valorii conţinutului, chiar dacă unele din cele spuse nu sunt lipsite de actualitate şi de interes. Anonimatul în care se păstrează autorul sau autorii ne-ar putea dispensa de orce comentarii. Totuşi in interesul cauzei româneşti, pe care suntem cu toţii datori să o apărăm, trebue, cu destulă mâhnire, să constatăm că tonul folosit şi expresiile întrebuinţate — cel puţin în articolul „Agitaţiile regelui Carol, etc.“ — depăşesc ore licenţă îngăduită tacit chiar elaboratorilor de presă revolver.

In numele slujitorilor scrisului şi al apărătorilor cauzei româneşti, nu ne asociem procedeelor de stil şi de ţinută pe care autorul (sau autorii) menţionatelor pamflete le-a inaugurat la Paris.

Nu vom tăgădui neliniştea ce a putut stârni redeschiderea chestiei Carol, sau oportunitatea demascării atitudinii lipsite de patriotism a unor elemente polititce române, însă nu înţelegem şi nu admitem ca punerea la punct, orcât de drastică ar fi, să decadă în trivial. Intrebăm pe autorul (sau autorii) ecestor imunditâţi dacă le-ar fi păstrat şi sub semnatură? Suntem siguri că nu. Atunci ce valoare mai poţ avea? A ororilor de prisos? La ce bun?

SERBĂRILE GOETHE DELA FRANKFURT

Străinătatea a dat o atenţie deosebită aniversării bicentenarului Goethe, care a avut-loc la sfârşitul lui August la Frankfurt/M. Cei o sută cinzeci de savanţi străini apartinând la 15 naţiuni, începând cu Statele Unite ale Americei şi încheind cu reprezentanţii Turciei, ai Islandei şi ai emigraţiei romănesti — care a fost prezentă prin monograful lui Goethe Dl Prof. Ion Sân-Giorgiu n'au venit la Frankfurt desigur numai spre a cinsti memoria lui Goethe şi a lua parte la congresul savanţilor, care aveau să discute morfologia lui Goethe. Ei au venit şi pentru a afirma unitatea culturei universale în cadrul spiritualităţii lui Goethe. Ei au mai venit apoi spre a găsi în umanismul şi spiritul de tolerantă goethean o punte de înţelegere cu Germania înca atât de sfâţiată sufleteşte.

S'a vrut astfel a se da actualităţii lui Goethe o semnificaţie pe care însă ospitalitatea germană n'a înţeles-o pe deplin. Profesorul Angeloz, traducătorul lui Rilke, şi autorul unui studiu asupra lui Goethe, afirmă în ultimul capitol al cărţii sale putinţa unei regrupări spirituale a Germaniei în jurul lui Goethe. S'a vorbit şi se vorbeşte astăzi de semnificaţia europeană a lui Goethe.

Din nefericire Goethe nu trăeşte în sufletul poporului german decât ca un mare clasic, care se învaţă în şcoală şi ale cărui sentinţe cirulă în limbajul zilnic ca nişte consacrate lucruri comune. Fiinţa lui spirituală care a crezut cândva că poate reînălţa Germania sfâşiată de răsboaiele napoleoniene printr'un tolerant spirit de înfrăţire a naţiunilor, nu trăeşte însă în adâncurile poporului german.

La Frankfurt s'a simţit ca o fluturare de aripă spiritualitatea lui Goethe dominând forul cultural internaţional. Cinci ani după rasboiu, pentru întâia oară o punte de pace şi de înţelegere în semnul ştiinţei şi poeziei s'a aruncat peste neamurile dornice de înfrăţire. Acea înţelegere între popoare, pe care Goethe o pregătise prin scris, graiu şi prietenii ramificate peste întreaga Europă, a trăit la Frankfurt o clipă unică. Să sperăm că ea va fi un punct de plecare pentru unificarea spirituală a Europei.

CREPUSCULUL UTILITARISMULUI

(urmarea din pag. 2)

imediat după încheierea păcii dela Versailles, cu totul din alte cauze, decât victoria de mai târziu a extremei drepte în unele ţări europene, comunismul e din nou în ofensivă. Deastădată, asaltul acestuia pentru răsturnarea actualei ordine sociale în lume e dat în condiţii mult mai favorabile, în spatele său stând imensul potenţial militar al Rusiei. Dar şi posibilitatea de penetraţie pur ideologică e facilitată de continuarea întreţinerii atmosferei de suspiciune din timpul răsboiului împotriva ideologiei naţionaliste, singura capabilă de a anihila virulenţa propagandistică a marxismului.

Misiunea stăvilirii cotropirei materialismului marxist a revenit astăzi poporului american, adică tocmai societăţii în care cealaltă formă a materialismului, materialismul utilitarist, a cunoscut cea mai deplină înflorire. Nicăiri etica utilitaristă n'a dominat atât de exclusiv mobilele acţiunilor omeneşti, valoarea individului fiind apreciată numai după iscusinţa dovedită în acumularea de bunuri materiale. Supleţa proprie rasei anglo — saxone în mânuirea instituţiilor politico — sociale şi în mare măsură paradoxala împerechere a concepţiei utilitariste cu puritanismul religios al primelor generaţii de pioneri a asigurat societaţii americane o prosperitate şi stabilitate inegalabilă. Totuşi şi aici, literaţura ultimelor decenii se caracterizează prin o unanimă răsvrătire împotriva egemoniei forţelor materiei.

Captivi ai mentalitaţii utilitariste, responsabilii politicei externe americane au aşteptat miracole dela asanarea economică a Europei şi în ce priveşte rapida ameliorare a condiţiilor materiale în toate statele apusene speranţele lor au fost justificate. Criza ideologică a rămas mai departe acută, câteva mandate pierdute, ici şi colo, de partidele comuniste neindicând deloc un regres al marxismului. Posibilităţile ofensive ale unei idei revoluţionare nu sunt dependente de aritmetica electorală. In cealată alternativă, a lichidării militare a Sovietelor, situaţia aceasta nu va suferi modificări esenţiale. E drept că potentaţii Cremlinului şi democraţiilor populare au destule fărădelegi la activ, pentru a-i putea extermina cu toate formele legale. Oamenii sunt însă numai slujitorii vremelnici ai ideilor revoluţionare, care nu pot fi combătute decât numai opunându-le o ideologie cel puţin echivalentă.

De această convingere pare să fi fost obsedat domnul Dulles, când a lansat în Watertown apelul său pentru reabilitarea „valorilor şi credinţelor spirituale“. Prin poziţia sa socială şi convingerile sale politice şi religioase, domnul Dulles poate fi considerat ca unul din exponenţii principali ai unei societăţi utilitariste tipice. Deaceia ultimul său discurs depăşeşte semnificaţia declaraţiilor politice obişnuite: invocând răsăritul unei lumi reînoite spiritualiceşte, anunţă deopotrivă sfârşitul apropiat al erei utilitariste.

Matérialisme et Christianisme

(Suite)

Ce qui dit le Christianisme en ce domaine n'est pas mince; mais cela ne peut absolument pas être cherché dans la parole moyenne de son moderne enseignement public, enseignement auquel le condamnent l'ignorance religieuse des générations de ce temps et leur inaptitude foncière à pénétrer ses immenses richesses spirituelles. Il est nécessaire, si on veut connaitre l' essence de son esprit, d'embrasser, à travers les siècles, le cours profond et varié des doctrines, souvent pleines de hardiesse et remplies de génie divin, qui ont fait sa vie merveilleuse et multiple. Jusqu'à un certain point même, l'impuissance présente à le vivre et à le comprendre n'importe guère, car les doctrines sont toujours là, trésors cristallisés d'un passé millénaire, agissant toujours du fond des siècles, et inspirant de leur dynamisme latent, cette vivace expansion créatrice, qui fait toujours évoquer avec tant de raison aujourd'hui comme hier, sa puissante et inépuisable fécondité sociale.

Pour aborder maintenant la doctrine qu'il se trouve abriter touchant cette grande question de la structure du réel, il nous faut remonter en compagnie des premiers interprètes de son inspiration, Saint Jean et Saint Paul, les Pères de l'Eglise, Clément d'Alexandrie, Origène, Basile et Augustin, et aussi maints grands Réalistes mystiques du Moyen-Age, jusqu' aux actes et aux paroles de Jésus-Christ lui-même.

Nous sommes évidemment là, dans un tout autre univers — il faut ici l'admettre et s' y transporter — que l'univers de la conception matérialiste de l'Historie.

Le Christianisme, lui, enseigne que Jésus-Christ, Fils de Dieu, et transformé du Verbe de Dieu en Fils de l'homme, est venu sur la Terre, pour rassembler en lui toute l'Humanité; et, en lui et par lui, conférer à cette Humanité la plus haute expression possible dans l'ordre de la chair; qu'il a ainsi jeté, dans le domaine de l'homme, grâce aux conditions de réalité dans lesquelles se présente la nature des choses, les éléments d'une transformation possible, non seulement de l'Homme, mais du monde tout entier, disant: „Vous renouvelerez la face de la Terre".

Le Christianisme, après Platon et le grand Parménide — ces noms trouvent aussi ici leur place — a vu et enseigné, à travers les paroles et les actes de Jésus, le néant de la matière corruptible, en tant que la matière est dégénérescence de la Substance divine; et il a révélé la vraie nature représentationnelle des objets terrestres, en réduisant à la seule apparence le Cosmos sensible, ou faux monde de la *faute*, que Jésus est venu vaincre.

Et nous voici parvenus ici à la Grande Parole, qui projette la lumière dont nous sommes éclairés. Vous la trouverez, cette parole, dans Saint Jean, chapitre XVI-verset 33. Elle est la dernière, la toute dernière, que le Maître prononça, s'adressant à ses disciples, au terme de sa carrière: „*Prenez courage, j'ai vaincu le monde*".

J'ai vaincu ce qui vous empêche de voir clair et de comprendre, j'ai vaincu ce qui vous empêche d'avoir la vie, j'ai vaincu la puissance de vos chaines, j'ai vaincu, pour que vous la compreniez mieux, la nature purement représentationnelle des lois de ce monde de la Chûte, ce cosmos matériel, soumis au péché, à la douleur, au mal, à la corruption — ce monde que les chefs des peuples sont impuissants à conduire, ce monde des iniquités, ce monde de l'effusion du sang par le Caïn universel, ce monde de l'épouvante et le l'impitié, ce monde des idoles dévorantes, anciennes et toujours neuves — ce monde . . . le „monde", terme synthétique, qui résume sur ses lèvres toute la constitution de l'Univers, tout l'ensemble des lois qui dominent l'existence humaine.

Et qu'a-t-il donc ainsi vaincu, dans ce monde et dans ces lois?-la fausse réalité qu'est devant Dieu ce que nous appelons le réel.

Et comment a t-il vaincu cette fausse réalité? — En convainquant ce que nous appelons le réel, d'irréalité.

Et c'est à Cana, quand il a transformé l'eau en vin, que s'est ouvert le cycle glorieux de ses fondamentales démonstration. Et, par là, à Cana, nous avons appris l'instabilité de la perception appelée *matière*, l'irréalité de son apparence moléculaire, sa transmutabilité représentationnelle — Sa dépandance de l'Esprit.

Alors, par la suite, on a pu s'apercevoir, à chacune des station de cet immense parcours, que la tâche divine, n'a pas cessé une seule fois d'avoir pour objectif, selon la propre parole christique, de *convaincre le monde de mensonge*, autrement dit, d'établir, par la nature différente de chacun de ses miracles, que ce que dit *le monde* est faux, qu'il n'est pas ce qu'il dit être, et que, parce qu'il ne dit pas ce qu'il est, mais qu'il dit seulement: „Je suis" contredisant en celà Dieu lui-même, qui a dit: „Je suis Celui qui Suis", il prouve abondamment combien son mensonge indiscontinu est un *mensonge de nature*.

Ainsi, Jésus, à compter du jour de Cana, à travers ses interventions diverses, a vaincu successivement, si l'on y regarde, tout ce qui est ce mensonge de nature: *la matiére*, *la forme*, *le nombre*, *la pesanteur*, *le mouvement*, *les éléments*, *l'espace*, *le temps*, *la maladie*, *la mort*, et, finalement, *l'apparence* elle-même: la matière et la forme, en changeant donc l'eau en vin; le nombre, en transformant les cinq poissons en des milliers de poissons; la pesanteur, en marchant sur les eaux; les éléments, en apaisant la tempête; le temps, en réduisant à l'instantaneité la durée exigée pour la traversée de la mer de Caparnaum; l'espace, le même jour et dans la même circonstance; la maladie et la mort, par ses guérisons et ses résurrections. En un mot: à tous ses degrés, la formule entière du Cosmos, prouvant ainsi la vraie loi de ce monde, à savoir que le susdit Cosmos sensible est sans Substance devant le Vivant. Car la grande leçon est encore là: Jésus n'a pas vaincu, n'a pu vouloir vaincre le monde créé par son Père. S'il a vaincu ces lois de la matière, c'est que ces lois sont, pour lui, les lois du monde de mensonge qu'il a dénoncé, monde sans existense, de la faute, lequel est spécifiquement le *négatif* du monde que Dieu a créé — un monde dont la réalité de structure n'est qu'une trame d'images conceptuelles.

Ici, l'on découvre un point de rencontre singulièrement impressionant, des déductions révélatrices de la science fondamentale du Christianisme avec la réduction des formes et des substances du monde par les dissociations d'atomes de la science des laboratoires.

(La suite et la fin dans le Nr. prochain.)

Les suprises de l'évolution

Dans la capitale américaine se déroulent donc la série des entretiens, Acheson—Bevin—Schuman, sur les grands problémes de la politique internationale. Nous sommes arrivés à une heure particulièrement grave, ou les hommes qui semblent vouloir mener le Destin sont conduits et menés eux-mêmes par des événements qui les dépassent, qui viennent de plus loin qu'eux et sur lesquels ils ne peuvent que ce qu'ils savent: jouer la politique de l'immédiat; faute, peut-être d'avoir, à temps, su lire dans les profondeurs des causes. Et même s'ils avaient pu déchiffrer le probléme des causes, quelle force leur eût permis d'empêcher le déroulement fatal de l'évolution?

Les ministres des Affaires Etrangères, van Zeeland pour la Belgique, le comte Sforza pour l'Italie, Stikker pour la Hollande, à leur tour ont rejoint les trois Grands, afin d'assister à la réunion des nations signataires du Pacte Atlantique. Là, se débattra au premier plan des préoccupations mondiales, la question cruciale de l'Asie.

Devant la marée montante des armées de Mao-Tsé-Toung, en juillet dernier, sentant le terrain s'effondrer, le Maréchal Tchang-Kai-Tchek et le Président des Philippines s'étaient mis d'accord pour constituer un front anticommuniste de l'Extrême Orient, comprenant la Chine nationaliste (ce qui en reste, et qui n'est guère!), la Corée du Sud, les Philippines, avec l'espoir que le Japon, l'Australie, la Nouvelle Zélande, l'Indonésie, le Siam se joindraient à cette ligue. Les Etats-Unis qui ont abandonné Tchang-Kai-Tchek à sont sort, qualifiant cet ex-Allié de „planche pourrie", observent avec angoisse l'avance constante et sûre des troupes communistes, derrière lesquelles se profile la stature de Staline. Pour mémoire, on se rappelle la visite sans lendemain de Mme. Tchang-Kai-Tchek, il y a près de trois ans déjà, à Washington.

Les Américains ne peuvent pas ne pas songer, devant ce qui se joue, à la prévision de Lénine, pensant convertir l'Europe à sa doctrine par le canal d'une Asie conquise. Prévision que veut réaliser Staline avec sa couple maîtrise toute orientale. Dans quelle mesure l'occupation de la Chine du Sud, par les communistes, renversera-t-elle l'équilibre des forces établies jusqu'ici, et annulera-t-elle les efforts stabilisateurs des Etats limitrophes: le Viet-Nam, la Birmanie, le Pakistan, l'Inde toute entière?

L'Asie, en pleine évolution, ne veut certes plus, de quelque coté idéoligique qu'elle se soit rangée, d'une mainmise européenne ou américaine: l'Asie aux Asiatiques. Mais il ne s'agit pas seulement ici, pour les puissances des autres continents, de défendre leurs intérêts vitaux ou de maintenir leur présence, il s'agit surtout d'élever une digue contre le déferlement communiste. Il ne reste plus, contre l'action tentaculaire des Soviets, qu'à élever un barrage; et, pour ce barrage, les Etats-Unis envisagent maintenant d'associer le Japon à leur action. C'est la solution que font prévoir les entretiens du général MacArthur avec le commissaire générale britannique qour le Sud Est asiatique, Mr. Malcolm MacDonald, après ceux qui eurent lieu, en juillet dernier, entre les amiraux Brind et Madden et le vainqueur de Bataan. Il ne reste plus aux Etats-Unis qu'à faire du Japon le premier bâtisseur de la digue!

Et voilà MacArthur amené à ressusciter le *samouraï* qu'il avait tué!

En Europe, les Anglo-Saxons veulent relever l'Allemagne, aiguillonés par la même nécessité. Sans compter les problèmes économiques!

C'est cela qui fait rêver! Les vainqueurs faisant appel aux vaincus, parce qu'ils s'aperçoivent, bien qu'un peu tard, qu'ils auraient dû, plus prévoyants dans leur politique, dominer les élans de leur victoire. Bismarck fut sage à Sadowa, malgré les militaires, il n'alla pas plus loin et empêcha Guillaume et Moltke de continuer leur marche victorieuse et d'écraser complètement l'Autriche. A Sedan, il n'eut pas cette sagesse. Fallait-il laisser s'avancer si profondément en Europe l'armée rouge? Savoir s'arrêter en temps, savoir maîtriser les événements et ne pas se laisser conduire par eux, c'est la Bâ-Bâ de toute grande politique prévoyante.

Les Etats, pour la plupart du temps, croient „*faire une politique*", en réalité ils sont menés par une force des choses pui sourdement les mènent et les met en présence de nouveaux faits accomplis, qu'ils n'ont ni voulu ni prévu! Que dis-je! la négation de ce qu'ils ont voulu.

Nous sommes en présence d'un cycle de bouleversements successifs: les Alliés ont fait face à l'immédiat, n'ont pu faire, jusqu'ici, que cette politique de l'immédiat. L'ancien état de choses ayant été rompu, nous avons été jetés dans une ère nouvelle, dont la caractéristique est le manque complet de stabilité. La situation ressemble à un rouleau qui tourne, tourne sur lui-même, et n'avance pas. Les vaincus, d'hier deviennent les bouclier de demain. Dans le jeu de l'Amérique, de l'Angleterre et de toute l'Europe démocratique, ce qui leur manque pour reconstruire, ce sont ceux là même qu'ils ont abattus. D'où, depuis deux ans, malgré le péril allemand qui demeure, les disours pleins de bon sens de Churchill, ce véritable homme d'Etat; d'ou sa déclaration si nette à Strasbourg; d'ou les frais de paroles à Tokio de Mac Arthur, proconsul perspicace, ventant les progrès réalisés par le Japon dans les domaines politiques, dans le domaine social, dans le domaine économique, ajoutant, ce qui aujourd' hui fait bien réfléchir, que ce peuple japonais était digne de liberté, de respect et d'un avenir meilleur!

Die Geständnisfabrik

Seit fünfzehn Jahren berichtet die Weltpresse laufend über moskowitische Schauprozesse. Es ist immer wieder das gleiche ekelerregende Schauspiel. Jede Menschenwürde wird in den Schmutz gezerrt. In langer Reihe treten Angeklagte auf, die monotone Selbstbezichtigungen herunterleiern. Sie gebrauchen Worte und Wendungen, die sie in Freiheit nie hätten finden können. Sie bekennen sich ausnahmslos schuldig und verherrlichen mit schwülstigen Worten ihre Peiniger. Sie bezeichnen sich als Verbrecher, Saboteure, Gegenrevolutionäre im Solde imperialistischer Mächte. Die Angeklagten klagen sich selbst an und nicht selten muß der „Staatsanwalt" eingreifen, um allzu unsinnige „Geständnisse" auf ein erträgliches Maß zurückzuschrauben. Sind es überhaupt noch Menschen, diese bleichen Gestalten, die scheinbar freiwillig sich selbst als erbärmliche Werkzeuge irgendwelcher dunkler Mächte darstellen? Sie wirken wie aufgezogene Automaten. Aber jeder Blick, jedes Wort, offenbart entsetzliche Furcht. Wie kommen diese Geständnisse zustande, deren vollkommene Sinnlosigkeit offen zutage tritt? Man stand zunächst vor einem Rätsel. Noch nahm die Weltöffentlichkeit die ersten Fälle einfach hin. Aber die allzuhäufige Wiederholung des schematischen Verfahrens brachte schließlich naivste „Neutralisten" des Westens gewaltsam zur Erkenntnis, daß nur ein geradezu unvorstellbarer Zwang aufrechte Menschen soweit bringen kann, zu einem Schatten ihres Selbst zu werden und sich zum Instrument der furchtbarsten Mordmaschine zu machen, die je die Menschheit heimsuchte. Graphologische Untersuchungen des Faksimiles der Unterschrift der Opfer vor und nach den Schauprozessen zeigen an Stelle ruhiger, fester Linienführung eine fast irre, zuckende, die jedem denkenden Menschen beweist, daß dem Schreiber furchtbares widerfahren sein muß.

Als die Rotspanier aus Barcelona geworfen wurden, versäumten sie es, ihre Folterkammern zu vernichten. Zum ersten Male offenbarten sich so der Welt ihre teuflischen Methoden. Der zweite Weltkrieg mußte vergehen, ehe die Zwangsmethoden des Regimes in ihrer ganzen Scheußlichkeit erkannt werden konnten. Die Memoiren Kravtschenkos haben dazu beigetragen, Klarheit zu schaffen. Hier spricht kein Gegenrevolutionär, sondern ein einstiger Kommunist in hoher Staatsstellung, der kaum den ersten Graden der Justizfolterung ausgesetzt, dem physischen Zusammenbruch nahekommt. Nach der Tagesarbeit wird er Nacht für Nacht verhört, bis er kaum noch imstande ist, seine Fabrik zu leiten. Jedesmal muß er unterschreiben, über das Verhör volles Schweigen zu bewahren. Er selbst sagt darüber: „Meine Widerstandskraft brach zusammen. Ich sehnte mich um jeden Preis nach einem Ende der langen Tortur. Ob es nun meine Henkersknechte ahnten oder nicht, ich jedenfalls wußte es, daß ich kapitulationsreif war. Noch eine oder zwei Wochen dieser Marter, noch ein oder zwei Schläge und ich würde nachgeben und die Folgen tragen. Leider war ich nicht aus Stahl." Die Zahl derjenigen, die lebend aus den Klauen des Regimes hervorgehen konnten, ist gering. So hat Hans Fritzsche, der später von den Sowjets nach Nürnberg ausgeliefert wurde, beschreiben können, was er in der „Ljubljanka", dem Moskauer Zentralgefängnis, erduldete, ehe er das von ihm geforderte „Geständnis" unterschrieb. Es war eine Nerventortur ohnegleichen, in einer tresorartigen Zelle, die keine Möglichkeit zum Liegen bot, begleitet durch eine systematische Hungerkur. „Um das Geheimnis der geständnisfreudigen Angeklagten zu begreifen, muß man selbst den Druck der prägenden Form gespürt haben, die Menschen zu Münzen einer anderen geistigen Währung schlägt oder zerbricht." Dabei stellt Fritzsche einen ausgesprochenen Sonderfall dar. Da seine Auslieferung an den Westen bevorstand, wurde vornehmlich psychischer Druck angewandt. Die weitaus überwiegende Zahl der Opfer vermag sich einer solchen Sonderbehandlung nicht zu erfreuen. Sie geht buchstäblich durch eine Hölle. Erst nach dem Zusammenbruch des Regimes wird man erfahren, welch ein Höchstausmaß von diabolischer Gemeinheit den Begriff der Justiz in ein abstoßendes Zerrbild verwandelt hat.

Nach allen vorliegenden Indizien reicht die Reihe der Torturmaßnahmen von primitiven Einschüchterungsmitteln der Drohung, der Prügel, des Druckes auf Angehörige, bis zu Maßnahmen, deren bloße Erwähnung erschauern läßt. In völlig lichtlosen Zwangszellen, steht Wasser um einige Zentimeter über der Schlafpritsche. Hier verbringen störrische Gefangene Monate, ohne auch nur einen Wärter zu sehen, bis sie unterschreiben — nicht nur was man von ihnen verlangt, sondern sich darüber hinaus aller möglichen und unmöglichen Verbrechen beschuldigend. Aus Unterdruckzellen wird die Luft gepumpt, bis dem „Klassenfeind" das Blut aus Nase und Ohren rinnt und sein Schädel zu bersten droht. Medizinische und chemische Foltermittel, von Injektionen zur Elektrokutierung bloßgelegter Zahnnerven, Ausgeburten einer pervertierten „Wissenschaft" ließen einen chinesischen Henker vor Neid erblassen. Nur am Rande sei vermerkt, was vor allem wehrlose Frauen erdulden müssen, die jeder erdenkbaren Demütigung ausgesetzt sind.

Je höher nach oben, um so teuflischer die Mittel, an deren Spitze endlich die schon nicht einmal mehr zweckbedingte, nur aus niedriger Grausamkeit entstandene, langsame Verbrennung Lebender in Krematorien steht.

Dieser namenlose Justizterror ist keine Begleiterscheinung, sondern das Kernstück des Systems. Der „Oberste Staatsanwalt", der vor fünfzehn Jahren den Reigen der Schauprozesse eröffnete, ist der gleiche Mann, dessen „Besuch" 1940 den Leidensweg der baltischen Staaten und 1945 das Martyrium Rumäniens einleitete. Heute ist er verantwortlicher Leiter der sowjetrussischen Außenpolitik und späht nach neuen Opfern . . .

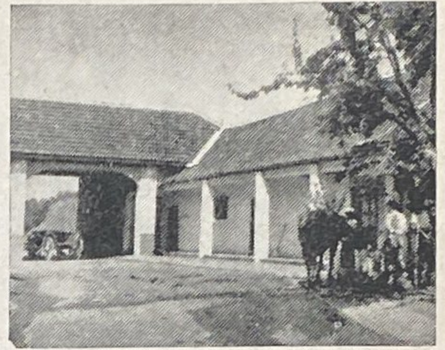
Zahlreiche Druschplätze mit Getreide wurden von Bauern, die dieses Getreide selbst geerntet hatten und abliefern mußten, angezündet. Zum Beispiel im Arader Judetz in den Gemeinden: Pilu, Simand, Macea, Curtici, Halmagiu.

Die Gründe für diese Verzweiflungstaten sind verschiedener Natur. Unter anderem:

a) Die gesamte Getreidequote, die den Bauern pro Person für ihr Getreide belassen wurde, beträgt insgesamt nur 300 Kilo.
b) Die Bauern mußten beim Einbringen der Ernte, die den Kommunisten gehörte, „freiwillig mithelfen", weil „die Aktivität der Kommunisten und die Bedeutung der Partei der Gesamtheit zugute kommt und deshalb von allen anerkannt werden muß".



Schwäbische Trachten aus dem rumänischen Banat (Lovrin und Saravale).



Schwäbischer Bauernhof im rumänischen Banat (Biled).

c) Der Eigentümer der Ernte mußte nach Abzug der ihm gebührenden Quote die gesamte Ernte auf eigene Kosten mit seinen eigenen Pferden, Wagen und Säcken auf dem Druschplatz der Genossenschaft abliefern, ja, sogar Fehlendes, das etwa gestohlen wurde, auf eigene Kosten ersetzen.
d) Jeder Dorfinsasse ist einer bestimmten Mühle zugeteilt, wo er einen Mahlausweis erhält. Er darf für sich nur während der von den Behörden bestimmten Uhrzeit mahlen, völlig unbeschadet seiner Bedürfnisse.
e) Einer Familie steht nur ein einziges Schwein zu, das er schlachten darf, selbst wenn er mehrere Schweine gemästet hat.

Im Judetz Arad, besonders in den Grenzgebieten sind neue Milizeinheiten angekommen. Um die Verbrüderung der Miliztruppen mit der Bevölkerung zu verhindern, wurde dafür gesorgt, daß nur solche Milizsoldaten hinkamen, die kein Wort rumänisch verstehen. Die Mehrzahl stammt aus dem Szeklerland. Für den Rest bestehen besonders strenge Bestimmungen, wonach sie unter keinen Umständen einen irgendwie gearteten Kontakt mit der Bevölkerung haben dürfen.

In der Gemeinde Siclau (Jud. Arad), warf ein Bauer, als er mit vollbeladenem Erntewagen auf dem Wege zum Druschplatz an seinem Hof vorbeifuhr, einige Garben in seinen Hof. Von einem kommunistischen Spitzel der Gemeinde angezeigt, wurde er von der Miliz arretiert und die ganze Nacht schwer mißhandelt. Den Dorfinsassen, die durch die Hilfeschreie des Gemarterten alarmiert, sich am nächsten Tag in der früh bittend und protestierend versammelt hatten, gelang es, ihn zu befreien. In der darauffolgenden Nacht (19. auf 20. Juli) erschienen in Siclau zwei Lastkraftwagen mit Miliztruppen aus Arad. Bis nächsten Mittag terrorisierten sie das gesamte Dorf, arrestierten und mißhandelten die zwanzig angesehendsten Männer des Dorfes, die sie dann mitnahmen. Bis zum heutigen Tage ist über ihr weiteres Schicksal nichts bekannt.

In der Gemeinde Ofsenita (Jud. Timis), weigerten sich die Dorfbewohner beim Drusch der Genossenschaften mitzuarbeiten, falls ihnen der ihnen zustehende Lohn nicht in natura ausbezahlt würde. Seit die Quote pro Person neu festgesetzt ist, versucht jeder Bauer verzweifelt Getreide zu kaufen, so daß in kurzem der Preis des Getreides auf dem Schwarzmarkt ins Unmenschliche gestiegen ist (in einigen Landesteilen beträgt der Preis bereits 50 Lei pro Kilo).

In Temeschburg (Timisoara) besteht ein unvorstellbarer Mangel an Fleisch und Brot. Das städtische Ernährungsamt arbeitet nur für die sowjetischen Truppen. Der Brotmangel ist übrigens im allgemeinen akut.

✓ **In der Fabrik,** die seinerzeit Rieger gehörte, in Hermannstadt-Sibiu, ist ein neuerlicher Sabotageakt geschehen. Ein Ofen in der Gießerei explodierte und zerstörte sämtliche Installationen der Halle. Eine vorgenommene genaue Untersuchung stellte fest, daß trotz aller gewissenhaften Kontrolle auf unerklärliche Weise ein Artilleriegeschoß im Eisenschrott explodierte.

M. S. Regele mulţumeşte Românilor din Linz şi Oberösterreich

La 16 Iulie 1949, Românii din Linz — fără deosebire de origine etnică, confesiune religioasă sau credinţă politică — au trimes M. S. Regelui Mihai I o moţiune de fidelitate. Preşedintele A. C. R. A. S. a primit următorul răspuns la moţiunea trimisă:

Copenhaga 10. 9. 1949.

Domnule Preşedinte,

Majestatea Sa Regele mă însărcinează a vă transmite Inaltele mulţămiri — Dv. şi tuturor Românilor din jurul Dv. — pentru devotatele sentimente exprimate cu prilejul adunării dela Linz, din ziua de 16 Iulie 1949.

Binevoiţi a primi, domnule Preşedinte, asigurarea consideraţiunii mele deosebite.

General C. Petre-Lazăr

Alegerile pentru Comitetul A.C.R.A.S.

Rezultate parţiale: In zilele de 4. şi 15 Sept. 1949, au avut loc alegeri pentru Comitetul A. C. R. A. S. şi pentru delegaţii locali din Oberösterreich/Austria superioară. — La 10 secţii de votare din Linz şi împrejurimi rezultatul a fost următorul:

Inscrişi	1459
Votanţi	1166
Nule	40
Anulate	30
Lista A. C. R. A. S.	1096

Au fost aleşi 57 delegaţi locali. După originea lor etnică, aceşti delegaţi sunt: 27 români neaoşi, 14 germani din Bucovina, 9 saşi din Transilvania, 3 şvabi din Banat, 2 germani din Dobrogea, 1 german din Basarabia, 1 ucrainian din Bucovina.

*

In acelaş timp, Comitetul de conducere A. C. R. A. S., în următoarea formaţie: Cojocaru Leonte, Dângă Vladimir, Dârja Maria, Emilian V. Ion, Gheorghiu Gheorghe, Rosler Werner, şi Smărăndescu Nicolae, a obţinut 95% din totalul voturilor exprimate.

*

In timpul operaţiilor de despuiere a scrutinului, Sf. Sa Pr. Octavian Bârlea a vizitat A. C. R. A.-S-ul venind dela Salzburg.

Sf. Sa s'a interesat între altele şi de rezultatele alegerilor.

Limba română la 3 şcoli primare din Linz

Prin îngrijirea comitetului A. C. R. A. S., la 3 şcoli primare din oraşul Linz (Lag. 55, 63 şi 76), se va preda, de 2 ori pe săptămână, şi „Limba română" ca obiect de studiu.

Inaugurarea Căminului din Salzburg

Duminică 4 Sept. a. c. a fost inaugurat Căminul Misiunei Vaticane din Salzburg. Au participat cca. 300 persoane, între care şi rectorul Academiei teologice din Salzburg. Serviciul divin a fost oficiat de către Sf. Sa. Pr. Octavian Bârlea.

Au luat cuvântul: Dl. Maior Croitoru în numele ultimilor sosiţi din Jugoslavia, Dl. Dr. J. V. Emilian din partea Românilor din Austria superioară, Dl. Prof. N. Marinescu din partea Românilor din Tirol şi Vorarlberg.

In încheiere Dl. Walter Popan a mulţumit celor prezenţi precum şi acelora cari prin munca braţelor lor au construit acest cămin.

Dela Asociaţia Generală a Românilor din Zona Britanică a Germaniei

In afară de ceiace s' a publicat în numărul din Iulie, s' au mai primit din partea Consiliului Ecumenic (World Council of Churches) pentru a fi distribuite compatrioţilor noştri din zona engleză următoarele:

la 15 Iunie 1949.

11 Baloturi conţinând 349 pach. tip „prosop", 50 Kgr. untură, 6 cutii a 2 Kgr. Sirop şi 200 Kgr. făină soia.

Aceste cantităţi au fost distribuite după cum urmează:

Lagărul A I. Herte: 200 pachtete, 25 Kgr. untură, 2 cutii sirop 120 Kgr. făină soia.

Lagărul 7/32 Drutte: 71 pachete, 12,5 Kgr. untură, 2 cutii sirop 40 Kgr. făină soia.

Lebenstedt: 78 pachete, 12,5 Kgr. untură, 2 cutii sirop şi 40 Kgr. făină soia.

La 30 Iunie 1949.

50 Kgr. untură distribuită la 27 bolnavi şi 23 studenţi.

2 baloturi conţinând 51 pachete cu îmbrăcăminte de damă, repartizate la 51 persoane din Hannover şi împrejurimi.

La 24 August 1949.

50 Kgr. gris, distribuite la românii din Lagărul Schulenburg Hannover.

La 6 Septembrie 1949.

700 kgr. făină soia, 60 kgr griş, 27,5 kgr. untură. Au fost distribuite după cum urmează:

Regiunea Hannover: 150 Kgr. făină soia, Lagărul Dedelsdorf: 100 kgr. făină soia şi 7,50 kgr. untură,

Regiunea Hamburg: 100 Kgr. făină soia şi 2,2 kgr. untură,

Regiunea Lübeck: 100 kgr. făină soia,

Reg. Westfalia: 50 Kgr. făină soia şi 3 kgr. untură,

Bonn: 100 kgr. făină soia.

Restul de 14 Kgr. untură ca şi cele 50 Kgr. griş urmează a fi distribuite.

12 Septembrie 1949.

12 lăzi conţinând 375 pachete cu îmbrăcăminte pentru femei şi bărbaţi. Aceste pachete sunt în curs de distribuire, urmând ca darea de seamă asupra repartizărei să se facă ulterior.

Comitetul de conducere al Asociaţiei noatre, în numele compatrioţilor noştri din această zonă, ţine să mulţumească şi pe această cale, atât Domnului Paterson Morgan, reprezentantul Consiliului Ecumenic în zona Engleză a Germaniei, precum şi tuturor donatorilor.

Rugăm pe toţi acei cari doresc să cunoscă în mod detailat criteriul de repartizare, să ni se adreseze în scris sau personal, Comitetul nostru ţinând la dispoziţia oricui, dosarele cu actele doveditoare.

Comitetul Românilor din Zona USA-Germania

(Secretariat: München (23), Kaulbachstraße 75/III)

I.-Emigrare: Organizaţia bisericească Church World Service ne roagă să facem cunoscut că pentru refugiaţii D.P. din Germania vestică, au sosit un număr de 18.000 (optsprezecemii) de contracte de lucru în U.S.A.

Aceste contracte se vor distribui persoanelor aflate în Germania la data de 22 Dec. 1945 -având de criteriu, numărul refugiaţilor recenzaţi de fiecare grupă naţională.

Indreptăm o ultimă rugăminte compatrioţilor noştri din Zona Americană, ca să-şi complecteze toţi formularele de recensământ şi să le predea la sediul Comitetului, München (23), Kaulbachstraße 75/III, pentru a putea obţine proporţia de contracte care ni s'ar cuveni după numărul total al Românilor aflători în zonă.

II-Asistenţă: Church World Service ne roagă să comunicăm numeric:

a) Persoanele de peste 60 ani, cu sau fără familie, care se cer a fi adăpostite într'un cămin de bătrâni. In Prien, s'a deschis un astfel de cămin şi adăposteşte până acum un număr de 200 de persoane.

b) Persoanele de peste 60 ani, care au nevoie de un ajutor special în alimente sau bani.

c) Invalizii sau persoanele care suferă de boli cronice.

Toţi acei care cad în aceste categorii şi nu sunt anunţaţi la Comitet, îi rugăm să se anunţe în cel mai scurt timp posibil.

Comitetul Român de Ajutorare Heidelberg

Darea de Seamă asupra activităţii pe intervalul 6 Ianuarie 1946 până în prezent.

S'au primit şi distribuit:

I. Mijloace financiare:

Din donaţii, cotizaţii şi de la Sf. Sa Pr. Octavian Bârlea, s'a distribuit sub formă de burse lunare pentru studenţi şi ajutoare, suma totală de .... 60.370 RM ....

După data de 21 Iunie 1948, când a avut loc reforma monetară în Germania, nu s'au mai primit ajutoare financiare.

II-Alimente sub formă de pachete C.A.R.E.

de la Sf. Sa Pr. Octavian Bârlea	30 pach.
de la Dl. N. Neamţu Marţin, America	20 pach.
de la Org. Caroman, Paris	6 pach.
de la Dl. Min. Raul, Bossy, Geneva ..	1 pach.
Total:	57 pach.

III-Imbrăcăminte, încălţăminte.

de la Sf. Sa Pr. Octavian Bârlea	3 pach.
de la Dl. N. Neamţu Marţin, America	7 pach.
de la Dl. Prof. Alexe Burz, America	1 pach.
Total:	11 pach.

Atât ajutoarele financiare, cât şi pachtetele C.A.R.E., precum şi îmbrăcămintea şi încălţămintea au fost distribuite compatrioţilor în nevoie din cele trei zone vestice ale Germaniei.

Şi pe această cale se aduc mulţumiri donatorilor menţionaţi mai sus.

Preşedinte, Prof. J. Grigoriu.

A. C. R. A. S. Bezirk Wels.

Se aduce la cunoştinţa membrilor organizaţiei că Duminică 23 Oct. 1949 vor avea loc alegeri pentru Comitetul A. C. R. A. S. în oraşul Wels. Vor fi 4 secţii de votare şi anume: Vogelweide, Lager Nöhammer, Lager „Fliegerhorst" şi Wiesenlager.

Data alegerilor la Lambach şi Sippbachzell se va anunţa ulterior.

„Participarea tuturor cetăţenilor români de altă origină etnică la lupta pentru desrobirea României nu reprezintă pentru aceştia o renunţare la limba şi naţionalitatea lor, precum nici la dreptul lor de asociere după criteriile proprii."

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.